

AUGUST

AVE MARIA

published monthly by

**The Slovene
Franciscan Fathers,**
LEMONT, ILLINOIS

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U. S. A. \$3.00

Management-Upravništvo
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Editor - Urednik U
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Entered as second-class
matter August 20, 1925,
at the post office at Le-
mont, Illinois, under the
act of March 3, 1879. Ac-
ceptance of mailing at
special rate of postage
provided for in Section
1103, Act of October 3,
1917, authorized on Au-
gust 29, 1925.

Naročite se na

"AVE MARIA"

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.

Več svetih maš

se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri
Mariji Pomagaj v Lemontu.

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNİK VELIKE MISLI
MISIЈONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI, KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠE-
GA LISTA, NISO VRZENI V KOT. KAMENČKI
SO ZA ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNI-
ŠTVA. ZATO JE BILA AVE MARIJA USTA-
NOVLJENA, DA BI V GMOTNEM OZIRU PODPI-
RALA DIJAKE, KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI
STAN. TVOJA NAROČNINA JE SEME, KI NAJ
NEKOČ OBRODI SAD V VINOGRADU GOSPO-
DOVEM. KOLIKO JE DIJAKOV, KI BI RADI
ŠTUDIRALI, PA NIMAJO SREDSTEV. SAMO-
STAN V LEMONTU JE TUDI ŠOLA IN VZGOJE-
VALIŠČE IDEJALNIM FANTOM, KI SO SI ZAŽE-
LELI SLUŽBE ALTARJA. SEDAJ RAZUMEŠ.
NAŠ LIST UTIRA POT TEM ŠTUDENTOM.

AVE MARIA

Avgustovska štev. 1938—

—Letnik XXX.

SKOZI LETO S CERKVIJO

Fra. Martin O.F.M.

TA mesec se naše misli zopet obračajo k Mariji, naši ljubi Materi. Eden največjih Marijinih praznikov je njeno Vnebovzetje. Obhajamo ga dne 15. avgusta. Vsak katoličan mora vedeti, da je ta Marijin god od Cerkve zapovedan praznik. Tudi zahteva cerkvena zapoved, da se na vigilijo tega dne postimo. Letos je slučajno v tej reči izjema, ker pade vigilija na nedeljo.

Marijino Vnebovzetje je tedaj, kot rečeno, poseben predmet naše pobožnosti v mesecu avgustu. . . Že v pradavnih časih so kristjani splošno verjeli, da je bilo Marijino blaženo telo kmalu po njeni smrti vzeto naravnost v nebesa. Na slovesen način ta resnica še ni bila od Cerkve proglašena kot dogma. Zdi se pa, da do take proglačitve ni več daleč. S tem pa ni rečeno, da Cerkev sama tega še ne veruje z vso gotovostjo.

Saj ni prav nič težko verjeti, da je bila Marija tudi s telesom v nebesa vzeta. Saj taka čast se Materi božji vsekako spodobi. Nikoli ni omadeževal najmanjši greh njene duše in telesa, tudi izvirni greh ne. Zakaj bi potemtakem Bog pustil njeno telo strohneti v grobu? Za Marijo resnično velja izraz, da je v Gospodu zaspala, ne pa umrla. To besedo sicer rabimo tudi za smrt drugih ljudi, zlasti svetnikov, toda nikdar ni tako resnična ko takrat, kadar jo rabimo za Marijino smrt. Ustno izročilo nam pove, da so Marijo kmalu po njeni smrti angeli odnesli v nebesa.

Pa sta še druga dva Marijina praznika ta mesec. Dne 5. avgusta se obhaja praznik Mari-

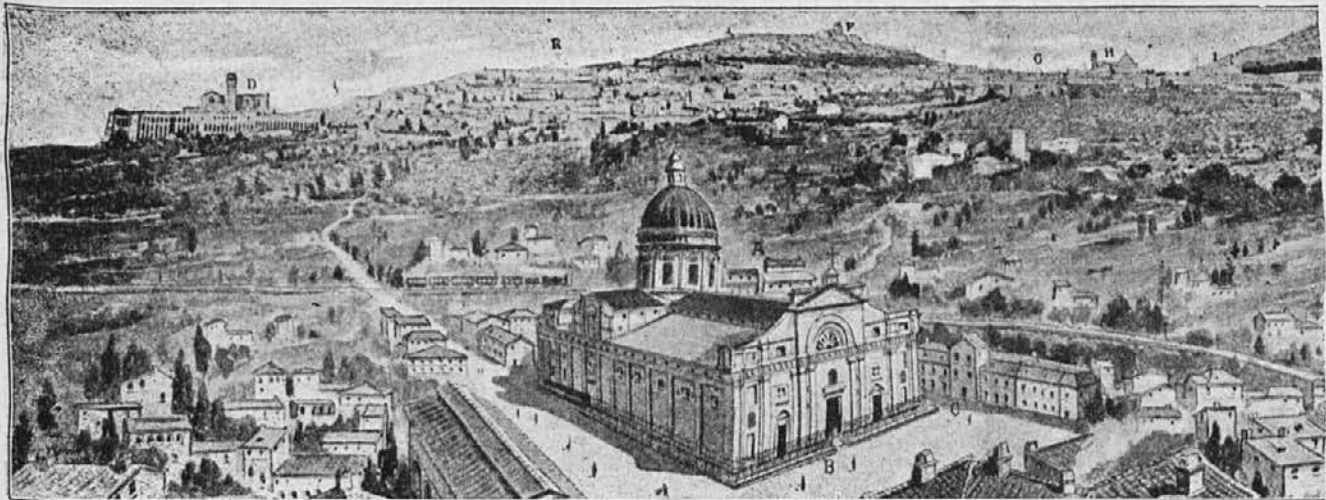
je Snežne. Po starodavnem izročilu je padel ta dan sneg na mestu, kjer je Marija hotela imeti svoje svetišče. Odtod ime za ta praznik.

Dne 22. tega meseca se pa praznuje spomin Marijinih sedmerih radosti. Ni prostora, da bi kaj več govorili o tem predmetu. Zato hočem samo naštetih sedmere skrivnosti Marijinega veselja. Neizmerno se je Marija razveselila, ko je po angelovem oznanjenju postala Mati Odršenikova. Zopet, ko je obiskala teto Elizabeto. Dalje ko je porodila božje Dete v Betlehemu. Enako, ko so trije Modri Jezusa molili. Pozneje istotako, ko sta z Jožefom našla dvanajstletnega Jezusa v templju. Zlasti se je pa morala razveseliti, ko se ji je božji Zveličar po vstajenju prikazal. Zadnja njena radost pa seveda prekaša vse druge kot sonce prekaša temo — ko je bila v nebesa vzeta in kronana za Kraljico nebes in zemlje.

Ne pozabimo ta mesec na porciunkulo. Od poldne 1. avgusta do polnoči 2. avgusta se lahko dobijo popolno odpustki. Pogoji so: sprejem sv. zakramentov, obisk kake frančiškanske cerkve in molitev 6 očenašov, zdravamarij in čast bodi. Za vsak obisk posebej je mogoče dobiti popolni odpustek zase ali pa za duše v vicah.

Dne 6. avgusta se pa obhaja praznik Gospodovega spreminjenja. Na gori se je Jezus za nekaj hipov pokazal trem apostolom v vsej svoji slavi. Srečni so bili Peter, Jakob in Janez, da so videli Gospodov obraz, ki se je takrat svetil kakor sonce. Toliko bolj so odslej hrepeneli po gledanju božjega obličja v nebesih. Ob spominu na ta dogodek tudi mi poživimo svoje hrepenenje po slavi, ki nas v nebesih čaka.

PLAČAJ, KAR SI DOLŽAN!

P. Hugo

NE ustraši se tega naslova! Ne tirjam te morda za zaostalo naročnino lista. To spada deloma upravnistvu, deloma urednistvu. Jaz nisem ne eno ne drugo. V mislim imam druge dolgove. Tvoje **duhovne** dolgove imam pred očmi. Ali moreš reči, da so tvoji duhovni računi pred Bogom čisti? E, redki so taki, zelo redki, ki bi ne bili pri Bogu prav nič zadolženi. Veliko več je takih, ki bi morali napovedati konkurz, ker njih duhovno premoženje zdaleka ne more več kriti duhovnih dolgov. In ko bi danes nepričakovan potrkal nebeški revizor, da pregleda račune, bi se v najboljšem slučaju glasilo: V vice ž njim, dokler ne plača zadnjega centa!

Bore slab gospodar bi bil, če bi svoje dolgove v vice nesel in jih tam odplačeval. Veš, komu bi bil podoben? Tistemu dolžniku, ki je med vojno inflacijo, ko je vsak berač imel papirnatega denarja na koše, tako-le modroval: "Kdo bi zdaj, ko denar nima nikake veljave, plačeval svoje dolgove? Počakajmo, da se njegova vrednost dvigne,

da pridemo zopet na zlato valuto!" Ti boš gotovo dejal, da to ni bilo modrovanje, ampak oslovanje. In prav imaš. Enak "modrijan" bi bil ti, če bi plačevanje svojih duhovnih dolgov na vice odložil. Kajti tu živiš v dobi inflacije vsakovrstnih milosti. Seveda ne v tem pomenu, kot bi milosti, kaj zgubile na vrednosti. Tam boš moral pa takorekoč plačevati z zlatom, ki je v ognju preizkušeno.

Ta oslovska modrost otrok sveta, kar se tiče duhovne ekonomije, mi zlasti za porciunkulo živo stopa pred oči. Cerkev svojim otrokom za to priliko, bi dejal, na stežaj odpre svojo duhovno zakladnico, ker ve, da je neizčrpna. Kolikorkrat kdo obišče privilegirano cerkev in zmoli 6 Očenašev, Zdravamarij in Čast bodi, lahko dobi popolni odpustek vseh časnih kazni. To se pravi, če res popolnoga dobi, zadostuje eden za njegove lastne dolgove. Ako ne, lahko poskusi drugič, tretjič, stotič. Vsakokrat vsaj nekaj dolga odplača, če že ne vsega, ker mu morda

manjka primerne razpoloženja za popolni odpustek.

Toda oni, v časni ekonomiji tako modri in prebrisani, za tako duhovno ekonomijo nimajo nikakega smisla. Čeprav so pri Bogu čez glavo zadolženi in imajo zlasti za porciunkulo tako lepo priliko vse svoje dolgove poravnati, se ne brigajo za to. Na blagohotno opozorilo, naj vendar ne puste tega časa milosti mimo sebe, morda celo zasmehljivo odgovarjajo, da bodo imeli po smrti dosti časa za plačevanje svojih dolgov. Vem, da bodo takrat drugače mislili, pa bo pre-

Cerkev "Porciuncula"

pozno. Z onim svetopisemskim bogatinom, ki se je vsak dan imenitno gostil, dokler ga ni smrt potegnila izza mize, bodo prosili Gospoda, da bi jih poslal nazaj k njihovim dragim na ta svet, jim povedat, kako silno trpijo radi svoje zanikernosti. Toda Gospod jim bo odgovarjal kot onemu: Imajo preroke, imajo duhovnike, nje naj poslušajo, če nočejo, da jih zadene enaka usoda.

So bili pa naši stari vse drugačni duhovni ekonomski. Dasi mnogo bolj verni in zato manj zadolženi pri Bogu, niso bili za porciunkulo nikoli tako zaposleni, da bi ne imeli časa za nabiranje odpustkov. Kakor na božjo pot so se ta dan zgrinjali z dežele v mesta, kjer je bila kaka cerkev Frančiškovi-
vih sinov. Ves dan in vso noč so romali ven in noter, zajemali iz tega bogatega vira

in odplačevali svoje dolgove, pa še dolgove svojih dragih na onem svetu. Danes, žal, tudi gorečnost teh ni več ista. Obledel jim je pojem greha in kazni zanj, ž njim pa tudi pojem dragocenosti odpustkov. Seveda se bood tudi njim enkrat oči odprle, ko jim bo sv. Peter pred nosom zaprl rajska vrata, dokler v vicah ne poravnajo zadnjega centa svojih dolgov.

Vsaj onim, ki verujejo, da Bog ni samo neskončno dober, ampak tudi neskončno pravičen, bi rad še pravočasno dopovedal: Glejte, zdaj je čas milosti, glejte, zdaj je dan zveličanja! Kdo ve, če vam ni ta studenec milosti letos zadnjič zažuborel. Ko se bo to zopet zgodilo, bo božja dobrot, ki ga vam je dprla, že dala besedo njegovi pravici. Letos še lahko sami zajemate iz njega, kolikorkrat vam drago. Prihodnje leto bote že na druge navezani. To pa vedite, da če sami ne bote zajemali iz njega zase in za svoje rajne, bote morda sami prav tako zastonj prosili svoje drage na svetu, naj zajemajo za vas, kot je oni bogatin zastonj prosil: "Oče Abraham, usmili se me in pošlji Lazarja, da pomoči konec svojega prsta v vodo in ohladi moj jezik, zakaj silno trpim v tem plamenu." Luk. 16. 24-25. Če si tedaj pameten duhovni ekonom, zlatega časa porciunkule nikar ne zamui Plačaj, kar si dolžan!

SHODI MESECA AVGUSTA.

V mesecu avgustu bo imela župnija sv. Štefana iz Chicage svoj letni shod na ameriških Brezjah drugo nedeljo, namreč 14. avgusta, torej pred praznikom Marijinega Vnebovzetja, in ne zadnjo nedeljo avgusta, kakor so dali objaviti v junijski številki Ave Maria.

Shod župnije sv. Jurija iz So. Chicage bo tretjo nedeljo to je 21. avgusta. Dobrodošli, naši vsakoletni romarji!

NEIZBRISNO ZNAMENJE

P. Bernard.

ZELO mladi smo še bili, ko smo se učili verskih nauk iz katekizma. Kar se naučimo v otroških letih, ostane bolj trdno v spominu. Pa tudi če pozabimo, se pozneje hitro obnovi v spominu. Res je pa tudi, da se v otroških letih marsikaj učimo, kar bomo mogli šele v poznejših letih bolj natanko razumeti.

Tako smo se na primer v otroških letih učili, da ima Cerkev tri zakramente, ki jih more vsakdo samo enkrat prejeti. To so sveti krst, birma in mašniško posvečenje. Slišali smo tudi, da moremo te zakramente samo enkrat prejeti zavoljo tega, ker vtisnejo duši neizbrisno znamenje. Toliko smo slišali v tistih časih. Pozneje se najbrž za to vprašanje nismo več zanimali — ali pa morebiti celo vse skupaj pozabili.

Kaj pa, ko bi zdaj zopet enkrat pomislili na to reč in se vprašali, kaj je prav za prav tisto neizbrisno znamenje.

Preden kaj več rečemo o tej stvari, si skušajmo biti na jasnem, v kakšnem smislu se tu rabi beseda "znamenje".

Namesto te besede bi lahko rabili besedo "pečat" ali "znak". Vsak ve, kaj je pečat. Enako beseda "znak" ni nikomur tuja. Recimo, da si si kupil nov kos obleke, ali tudi samo žepni robec. Preden ga daš v perilo, si ga zaznamuješ ali "zamarkaš". Navadno mu daš začetni črki svojega imena ali pa tudi celo ime. Po tem znaku bo pralnica spoznala tvojo last, ko pride iz perila, in ti jo bo tudi brez pomote dostavila.

V starem Rimu so na tak način "zamarkali" svoje sužnje. Še danes pa po velikih pašnikih najdeš tisoče govedi in druge živine, ki nosi poseben znak in s tem vsakemu pove, kateremu gospodarju služi.

Prvi kristjani so se radi imenovali čredo Kristusovo, ker je Gospod samega sebe primerjal z Dobrim pastirjem. Zakrament svetega krsta je njihovim dušam vtisnil tisto znamenje, ki jih je enkrat za vselej uvrstilo med pripadnike Kristusove vere. Po prejemu tega znamenja so vedeli, da pripadajo Kristusu enkrat za vselej, kakor je rimski vojak, ki je nosil cesarsko uniformo, spadal pod cesarjevo oblast in se vsega posvetil delu za cesarja.

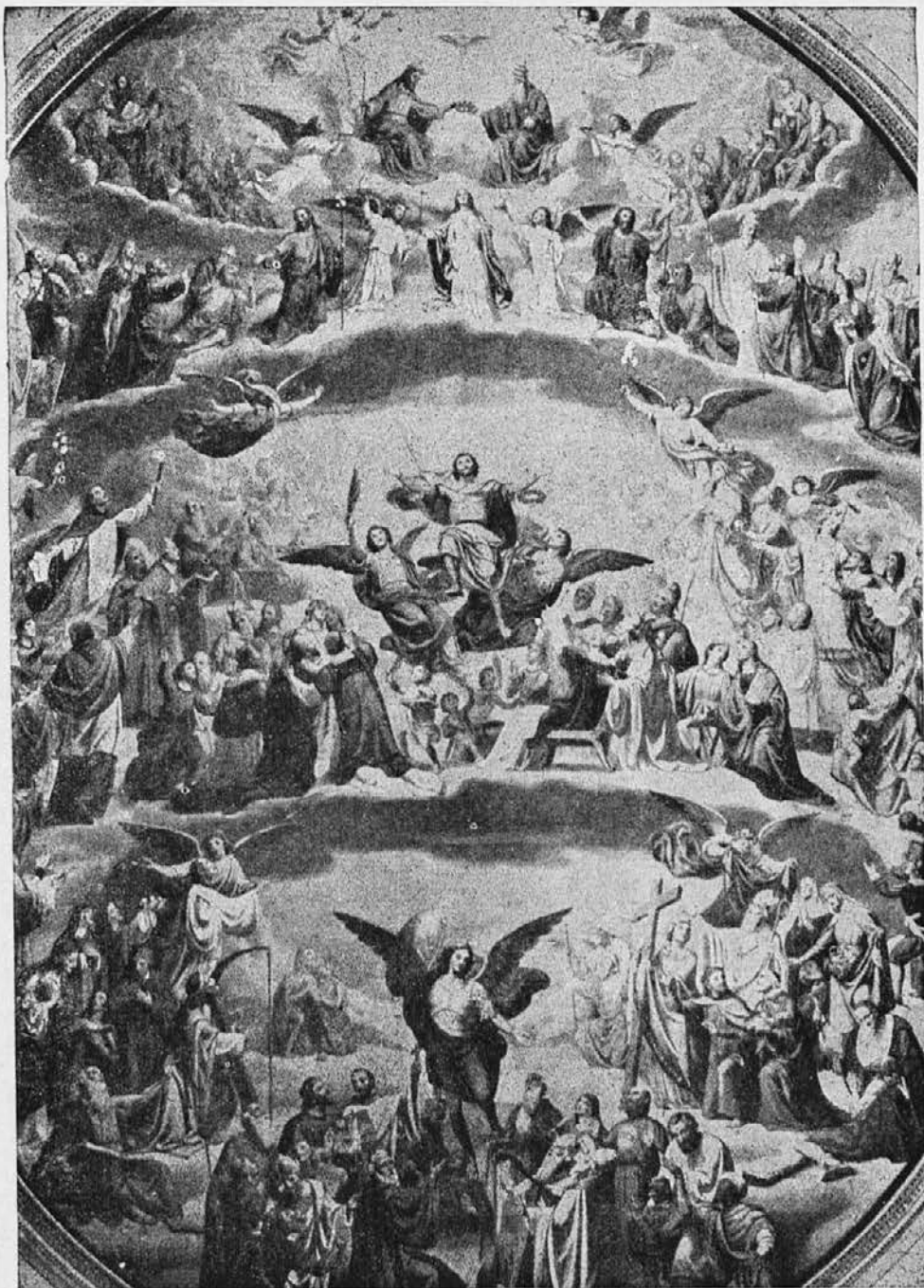
Seveda je pa velika razlika med tem neizbrisnim znamenjem in med onimi, katere smo mimogrede omenjali. Vsa druga znamenja so nekaj materialnega, vtisnjena kaki telesni stvari. Nasproti temu so pa znamenja, ki jih duši vtisnejo zakramenti, nekaj povsem duhovnega. Vendar zavoljo tega niso nič manj resnična. Res je, da jih ne moremo videti s telesnimi očmi, res je, da so vidna samo duhovnim bitjem, vendar niso samo stvar domišljije. Saj tudi svoje ljubezni do ljubljene bitij ne moremo videti s telesnimi očmi, zato pa ne bo nihče rekel, da je vsa naša ljubezen do tega ali onega človeka samo nekaj namišljenega.

Dalje pa je treba vedeti o teh duhovnih znamenjih, da niso samo duhovna, ampak tudi nadnaravna. To se pravi, sedajo v višji svet, so nad našo naravo. Recimo tako: nad naravo vsake rastline je, da bi govorila ali pela. Torej se ne more nobeno drevo pritožiti, češ da ne zna govoriti. To pač ni v njegovi naravi. Enako se mi po naravi ne moremo potegovati za kako tako znamenje. Tudi brez njega bi bili in smo celi ljudje. Toda znamenja, ki jih puste v nas zakramenti, nas približajo Kristusu, nas naredo Njemu bolj podobne. Po teh znamenjih smo vse bolj Kristusovi, ki je naš Odrešenik.

Mogoče komu ni jasno, zakaj je treba poleg posvečujoče milosti v duši še kakega posebnega znamenja. Premislimo sledeče.

Tam daleč nekje v črni Afriki živi črn mož, ki še ni nikoli nič slišal o Kristusu in njegovem božjem nauku. Toda z odprtimi

kaj zgane in iz nje privre molitev k najvišjemu Bitju. Mož pade na kolena, dvigne roke in vzklikne: "O, najvišje Bitje, kako ču-

očmi opazuje svet in vidi vso njegovo čudovito urejenost. Ob vzhajajočem soncu zjutraj začne misliti, kako mogočen mora biti Tisti, ki je vse to ustvaril. V duši se mu ne-

dovito mogočno in ljubeznivo si. Ljubim te z vsem srcem. Nikoli ne bom storil kaj takega, kar bi tebe žalilo. Daj mi svoje zapovedi, z veseljem se bom po njih ravnal."

Kaj se zgodi v duši tega človeka, ko je iz nje privrela ta lepa molitev? V tistem hipu se naseli vanjo milost božja, čeravno mož nikoli ni bil krščen. Krst z vodo v tem primeru nadomesti krst želja. Duša takega pogana se potem bolj sveti v svetlobi milosti božje kot duša marsikaterega katoličana med nami, ki je bil sicer krščen s krstom vode, pa malokdaj ali nikoli ne misli na Boga.

Pojdimo korak dalje. Recimo, da bo oni črni mož kmalu srečal katoliškega misionarja in od njega zvedel čudovito zgodbo o Odrešeniku in njegovem odrešilnem delu. Črni mož z veseljem sprejme veselo novico, veruje vse resnice katoliške vere in prejme zakrament svetega krsta. Kaj se zgodi v njegovi duši? Poleg milosti božje, ki je bila že poprej v duši, pride vanjo tudi neizbrisno znamenje, da je črni mož postal kristjan, otrok božji, dedič nebeškega kraljestva. To znamenje ostane v duši enkrat za vselej. Sama milost božja bi se kaj lahko izgubila z enim samim smrtnim grehom. Neizbrisno znamenje pa ostane v duši, ker je pač neizbrisno, tudi če se milost božja zgubi. To neizbrisno znamenje da duši posebno moč, recimo, posebno pomoč, ki je dejanska milost božja, da si taka duša toliko laglje ohrani milost božjo, ali jo pa hitro nazaj dobi, če jo je s smrtnim grehom zgubila.

Kar velja za zakrament svetega krsta, velja tudi za sveto birmo in mašniško posvečenje. Tudi ta dva zakramenta vtisneta podobno neizbrisno znamenje. In kaj pomeni neizbrisno znamenje teh dveh zakramentov?

Sveta birma postavi krščenega človeka v kraljestvu božjem na neko višje mesto ali stališče. Poprej je bil sicer kristjan, toda pri birmi postane več, namreč Kristusov vojak. Z drugo besedo: delaven in borben član Kristusove armade. Poprej je bil samo navaden državljani Kristusovega kraljestva, zdaj je potrjen za branitelja in mora biti

vedno pripravljen, da odrine na fronto, ako potreba nanese. In ta poklic je od sedaj dalje njegov prav do konca življenja. To je torej neizbrisno znamenje svete birme, da človek v tem zakramentu postane popolno kristjan in Kristusov vojak.

Kaj pa glede zakramenta mašniškega posvečenja? Ako hočemo ostati še nadalje pri podobi, ki smo jo doslej imeli pred očmi, lahko rečemo, da po mašniškem posvečenju postane krščen in birman človek častnik v armadi Kristusovi. Torej ne samo navaden vojak, prostak, ampak častnik, voditelj, poveljnik. Poleg tega ima duhovnik posebne pravice in naloge, ki jih nima nihče drug v kraljestvu Kristusovem. Za tako visok poklic se spodobi, da dobi v dušo novo neizbrisno znamenje — znamenje duhovnika Kristusovega.

Ali zdaj nekoliko bolj razumemo pomen teh neizbrisnih znamenj? Njihov poveljni namen je, da nas, naravne in zemeljske ljudi, dvignejo v nadnaravni svet in nas kar mogoče približajo Kristusu in njemu podobne naredijo. Prvi korak do tega je sveti krst in po njem vtisnjeno neizbrisno znamenje kristjana. Nadalpnja stopnja je sveta birma, ki da neizbrisno znamenje Kristusovih vojakov. Tretja stopnja je mašniško posvečenje, ki da neizbrisno znamenje častnika v armadi Kristusovi.

V treh velikih korakih se torej bližamo Kristusu potom teh neizbrisnih znamenj. Že o navadnem kristjanu je veljalo od vsega začetka krščanskih časov, da so — drugi Kristusi. Toliko bolj pa velja to zlasti o onih, ki so potom mašniškega posvečenja dobili pravico, da ponavljajo neprestano tisto najsvetejšo Daritev, ki jo je Kristus daroval na lesu Križa.

Zelo pomenljiv je nauk o neizbrisnih znamenjih, premišljajmo ga radi in se zahvaljajmo Odrešeniku za to čudovito uredbo.

KAJ PIŠE NAŠ KITAJSKI MISIJONAR

P. Hugo

KO smo brali, da Japonci bombardirajo Hankow, nas je zopet zaskrbelo, kaj je z našim misijonarjem P. Baptistom Turkom in njegovim misijonom v hankowskem okrožju. Te dni smo prejeli od njega pismo, datirano 29. maja. Takrat je bil še živ in zdrav in tudi njegov ožji misijon še ni trpel kake posebne škode. Toda od tistega časa je preteklo že več kot mesec dni. In kot beremo Japonci prodirajo ob reki Jan-cečanu proti Hankowu, sedanjemu sedežu kitajske vlade. Morda bo mesto že v japonskih rokah, ko bote to brali. Kaj se je v tem času zgodilo in kaj se še bo, sam Bog vedi.

Konec maja je misijonar položaj tako le opisal:

“Iz časopisja že veste, da so doslej tudi naši katoliški misijoni vsled vojske že marsikaj hudega pretrpeli. V središču te provincije Hupe so sovražni bombni aeroplani že do dvajsetkrat metali bombe, ki so napravile veliko razdejanje. Zahtevali so že do tisoč človeških žrtev in kdo ve koliko ranjenih. Porušili in zažgali so mnogo domov. Tudi naš najbližji okoliš je bil že prizadet. V misijonski višji šoli v Wu-changu, ki je pod vodstvom Vam znanega apostolskega vikarja Msg. Silvestra Espelange O.F.M. iz cincinnatske provincije, je bomba zahtevala življenje enega dijaka. Občutno materialno škodo sta poleg tega zavoda trpela tudi kolegij v Čjao-konu ter osrednja misijonska postaja v Vu-čanu. Na moji misijonski postaji v Švej-canu je od zračnega pritiska in pretresenja popokalo do 50 šip.

Kadar so sovražni aeroplani naznanjeni, se hitro zatečemo v pripravljena skrivališča. Mnogo zbeganega ljudstva vsakokrat pribeži na naše misijonske postaje. Na njih

je bilo dozdej dovoljeno razobesiti italijansko zastavo, katero Japonci bolj respektirajo, če so z Italijo prijatelji. Kako dolgo, kdo ve. Kajti med izobraženejšim ljudstvom vedno bolj narašča sovraštvo do Italijanov in njih zastave. Seveda se njih srd obrača tudi proti nam misijonarjem, zlasti našega vikarijata, ki je pod vodstvom Italijanov. A kaj moremo mi proti politiki njihove vlade. Mi smo prav tako kot Kitajci prepričani, da je pravica na njihovi strani in da so bili po kriivci od Japoncev napadeni. A jim je težko to dopovedati. Bojimo se še hujšega.”

O svojem lepo se razvijajočem misijonu v Švej-canu nadalje poroča, da so se ob misijonski cerkvi Kristusa Kralja naselile sestre frančiškanke Marijine misijonarke ali bele sestre. Otvorile so dispensarij, zdravniško oskrbovališče, v katerem že dozdej dobiva 150—200 bolnikov zdravniško pomoč. Pa to je le začetek. Sestre imajo v načrtu velik samostan in še večje zdravniško oskrbovališče. Seve, če ne bo bojna vihra še tega razdejala, kar so doslej postavile.

Končno misijonar prosi: “Molite, prosim, in priporočajte dobrim vernikom, naj še oni molijo z nami kitajskimi misijonarji in verniki, da bi bil skoraj konec te hude roparske vojske, ki mori in ruši na debelo.” Ker dalje piše, da Ave Marijo redno dobiva, vsaj dozdej jo je dobival, mu lahko tem potom sporočim, da se ga bom sam dnevno spominjal pri sv. maši, kot se je on mene, ko je zvedel o moji bolezni. Upam, da bodo isto storili tudi prijatelji naših misijonarjev. Ob enem mu sporočam, da se je med tem zopet nabralo toliko misijonskih prispevkov zanj, da bo vsaj tiste popokane šipe v svoji cerkvi lahko nadomestil. A se bo gotovo še kdo našel, ki bo kak cent odrinil. Kadar bo smatral pošiljatev za varno, naj kar Ave Mariji sporoči, če bi mene ne bilo več tukaj, pa mu bo dotično zbirko dostavila.

KAJ PA KO BI TAKO-LE POSKUSILA

P. Hugo

MARSIKAKA žena toži, da je njen možiček preveč žejen, ne samo poleti, ampak tudi pozimi. Nič bi ne imela proti temu, ko bi si svojo žejo z vodo gasil, ali vsaj s kako pijačo, ki je v bližnjem sorodu ž njo, kakorkoli se že imenuje. A to je križ, da so dotični možički prej pripravljani z vsemi drugimi pijačami bratovščino piti, kot z vodo. S kavo se ženam na ljubo enkrat na dan še sprjaznijo, le voda ima zanje preveč kosti, kot klin. Ribo tega imena mislim. Če jim jo ženice njo ali kako hvalijo, radi zapojejo tisto zdravico našega pesnika: "Vodo žabam, kavo babam, nam pa vino in to — fino." Če je pa kaj bolj "trdega", tem bolje.

Končno bi se ženice tudi s tem prijaznile, ko bi se njihovi možički le za kakšen "Stop" zmenili. Toda kadar ni pošteno "zaronajo", takrat ne poznajo nobene rdeče luči, dokler nimajo sami krvavih oči in se jim drugi še na bulevardih težko ogibajo, da ne pride do kolizije. To kajpada ženicam ne more biti po volji. Med tem, ko možički v družbi svojih pivskih bratcev veselo popevajo in domov tavaje solo nadaljujejo, se doma zbirajo grozeči oblaki. Zamolklo, kot bi v oblakih vrelo, se ženske polglasno uče pridigo, s katero jih bodo sprejele, ko bodo privozili svojo barko v domače пристanišče. Ko bi jih slišali, bi najbrž dejali: Coprnice točo delajo!

Še preden so dobro pristali ob domačem pragu, se res vsuje nanje, kot bi se oblak pretrgal. Pada in pada na njihovo že itak težko glavo, da je joj. A če alkohol moževega jezika še ni zvezal, se vname boj s križnim ognjem, ki je zelo nevarna reč. Včasih še roke, in morda ne prazne, posežejo v

ta dvoboj, kar je še usodnejše. Ko se nevihta izbesni, kajkrati moževa glava izgleda kot pasja, potem ko se je ta z mačko v dvoboj spustil. Ženina pa kot ajda po toči. Oba molčita in se pusto držita. Veseli so morebiti čez par dni samo trgovci s posodo in pohištvo, pa morda še krojač in šivilja zraven.

Žena, ki si si naprtila tako pokoro, kot iz skušnje veš, tak dvoboj navadno ne vodi do tvoje zmage, še manj do cilja, ki bi ga rada dosegla, do spreobrnjenja možička. Kaj pa, ko bi kako drugače poskusila priti do tega cilja? Na tvoje vprašanje: Kako? bi ti odgovoril: Tako, kot je sv. Frančišek Saleški. Njemu je sijajno uspelo, morebiti bo tudi tebi.

Kot škof je imel služabnika, ki je bil tudi velik sovražnik vode, a zato tem večji prijatelj "vodke". Na dnu vsakega izpraznjenega glažka je videl zapisano: Še enega! In si ni dal dvakrat reči. Čez dan je še nekako zatiskal oči in mašil ušesa pred tem pozivom. Ne toliko iz strahu pred Gospodom, kot iz ozira na svojega gospoda. Tako-le zvečer, ko je Frančišek v svoji sobi molil in pisal, jih je pa v bližnji točarni pridno praznil. Le toliko je pazil, da se je

"Plačaj, kar si dolžan."

še sam, čeprav v precej krivi črti, domov privlekel, kjer je imel čez noč dosti časa, da je prišel zopet v ravnotežje. Sicer se je drugo jutro navadno bolj pusto držal, pa nič za to. Saj je bil njegov gospod predober, da bi kaj slabega mislil o njem. Na morebitno vprašanje, kaj mu je, bi mu brez laži lahko odgovoril, da ga glava boli. In v tem slučaju bi mu bil škof gotovo dejal: "Malo se vlezi, pa bo zopet bolje!"

Nekoč je pa fanta ogoljufalo. Le prevečkrat se je bil odzval pozivu: Še enega! Ko je zakolovratil proti domu, je spoznal, da ima družbo. Z nekim nevidnim tovarišem se je razgovarjal in pel, vmes se pa tudi prepiral. Ko se je končno privlekel do škofijske palače in mu je po dolgem iskanju po žepih uspelo najti ključ, je začel iskati ključavnico. A to najti je bila še večja umetnost. Preden je vtaknil ključ vanjo, mu je vselej ušla. "Zdaj pa verjamem," je zarobantil, "da se res svet okrog sonca vrti in ne narobe. Pa ne samo okrog sonca, tudi okrog lune." Robantenje ob vratih in praskanje ob njih, je zbudilo škofa iz premišljevanja. Vstane in gre odpirat.

Ko okajeni in prekaženi možak začuje škofove korake, se v trenutku zave mučnega položaja. Ko bi ga ne imel le preveč, bi se bil streznil kot po ledenem polivu. Tako pa kljub vsej volji ni šlo. Ko je škof odprl vrata, mu je omahnil v naročje. Kakor je bil Frančišek dober, da kar ni mogel o kom kaj slabega misliti, mu je bilo preveč jasno, kaj je s služabnikom. A ga ni nahrulil. Sočutno ga je prijel pod pazduho, ga bolj nesel kot peljal v njegovo sobo, mu pomagal pri razpravljanju, ga položil v posteljo, želel mu lahko noč, nato je pa odšel v svojo sobo molit za njegovo dušo.

Drugo jutro je imel možak še težjo glavo. Bolj težko kot navadno po takih izgrelih. S strahom je prisluškoval, kdaj bo zopet začul škofove korake, znamenje, da

se bliža obračun. Sam si mu ni upal pred oči. Pa tudi škof je mislil in gledal, kdaj se bosta lahko med štirimi očmi pomenila, kako in kaj. Priliko je kmalu našel. Pri bližal se mu je, nabasan s svojo municijo ljubezni. Dobrohotno, kot je samo on znal, mu je dejal: "Priatelj, sinoči ti je bilo pa zelo slabo, kaj ne?" Kot ostru puščica so moža zadele te besede. Prav tako, ker je vela iz njih sama čista dobrotu in milina, brez vsake primesi grenkosti.

Kaj je storil? Pred noge se je vrgel škofu in ga skesano prosil odpuščanja. Z isto ljubeznivostjo mu je Frančišek dejal: "Rad ti odpuščam. A lepo te prosim iz ljubezni do tebe, da kaj takega več ne storiš. Kajti, koliko nesreč te v takem stanju lahko zadene — telesnih in dušnih. Zdravje si spodkopavaš. Lahko se kam prevrneš in polomiš. A kar je mnogo hujše, svojo dušo omadežuješ ali celo umoriš. Boga žališ. Bližnjega pohujšaš. Kako gorje te šele čaka, če v takem stanju umrješ in stopiš pred večnega Sodnika."

"Niti kapljice alkohola ne bom več pokusil v svojem življenju," je mož v solzah slovesno obljubil škofu. "Tega ne zahtevam od tebe," mu ginjen odvrne Frančišek. "Saj ne zahteva niti Bog. Le to glej, da boš zanaprej vino z vodo mešal, da ti ne bo pameti zmešalo. Zdaj se pa lepo z Bogom spravi in zanaprej zgledno krščansko živi!" Kar pri njem je opravil sv. spoved in si ga izbral za svojega duhovnega voditelja. Ostal je zvest svojemu sklepu in postal prav zgleden kristjan. Vdano kot otrok svojemu dobremu očetu, mu je poslej služil.

Žena, kaj ko bi tudi ti na ta način poskusila razporočiti svojega moža s flašo, v katero se je preveč zaljubil. Če ni še vse svoje dobre volje v pijači vtopil, ga boš edino na ta način še rešila. Vem, da je to lažje svetovati kot izvršiti. Posebno, ker navadno žene niso tako dobro založene z municijo

dobrotljive ljubezni kot z dinamitom kipeče jeze. Toda, ali se za rešitev ene duše, in še tebi najdražje duše, ne izplača malo premagati? Saj se je tudi Frančišek moral. E, tudi po njegovih žilah se ni pretakala polževa kri. Ravno nasprotno, prav vulkanična. Osemnajst let boja s samim seboj ga je stalo, da je dobil svojo kri popolnoma v oblast. Pa še potem je včasih vrela in kipela, kot je sam izjavil, a nikoli prekipela.

Da, tako poskusi in rešenica boš najdražje duše!

PAMET, PAMET!

P. Bernard

RAVNO sem bil prišel z nekega piknika in sem bil, kot pravimo, disgustiran. Ne zavoljo piknika samega, tudi ne zavoljo vročine in takih reči. Disgustiran sem pa bil zavoljo nekkih deklet in mladih žen, ki so bile na pikniku in imele na sebi take "gvante", da res ni bilo za nikamor. Pa niso bile kake neumne "lajdre", ampak drugače prav dostojne ženske, ki jih ne vidim reako pri obhajilni mizi . . .

Čudil sem se, kako se to dvoje ujema. Razmišljal sem, kako bi jim bilo treba dopovedati, da naj se drugič drugače oblačijo. Sredi premišljevanja sem opazil, da leži pred menoj na mizi "Ameriška Domovina", znani list iz Clevelanda. Bila je številka, ki je še nisem bral. Razgrnil sem jo in pogledal. Obtičal sem pri dopisu iz Newburga, ki ga je bil napisal g. kanonik Oman. Poglejte no, saj so tudi v Clevelandu neke take "donde", ki jim je treba povedati nekaj na uho! In gospod kanonik jim je v "Ameriški Domovini" takole povedal:

Če se mali otroci igrajo in letajo v poletnem času opravljeni malo več kot v Adamovo obleko, je to vse "O. K." Ali vsaj prenese se. Morda bi bilo ravno tako dobro in prav tako zdravo, če bi bili tudi otroci oblečeni v ta belo oblekco. Sonce bi prav tako prišlo do k . . . e je res tolko na tem, da mora sonce človeka čez mero žgati. Sonce je potrebno za ljudi in za rastline. Ni pa

najbolje, da sonce preveč žge človeka, ki je drugače deset mesecev ves zavrt v obleko. All right. Recimo, da je sonce res dobro za človeka. Ni pa potrebno in ni dostojno, da nekatere 17 in 18 let stare donde hodijo po cesti oblečene kot afriški divjaki. To je naravnost prismođarija, v kateri se spakuje novodobna poganska moda nekaterih nespametnih žensk. Ženska, ki ni sramežljiva je nestvor, kateri se gabi vsake-mu olikanemu človeku. Zato se naravnost čudimo nekaterim materam, ki take reči dopuščajo. Ni vse dobro in prav, kar dela današnji spačeni svet. Jezus sam pravi: "Ako vaša pravičnost ne bo obilnejša kot pismarjev in farizejev (kot jo ima svet) ne pojdete v nebeško kraljestvo." Pamet, pamet, vi stari in mladi.

MISLI ZA VELIKI ŠMAREN

Angela Mlakar

Moj duh iz telesa,
z Marijo v nebesa
povzdigni se ti!

KAKO hitro čas hiti! Že je za nami toliko pomenljivih dni letošnje spomladi, čeprav se nam zdi, da se je komaj dobro začela. Zdaj je pa že pred nami mesec avgust s svojim praznikom Marijinega Vnebovzvetja. Vse to nas spominja, da bomo kmalu stali pred nekimi vrati, ki bodo nosile napis: Vhod v večnost.

In ko bomo stopali skozi tista vrata, kakšne bodo naše misli? Najprej se bomo morali zavediti, da stopamo nekam, odkoder ni nobene vrnitve več. Čas je minil in ga ni več. Zato tudi prilike za kako novo dobro delo, za kako zasluzenje nič več ne bo. Skrbno bomo pogledovali, kaj nesemo s seboj. Zakaj samo tisto bo odločevalo in drugega nič.

Gotovo si vsi želimo srečne smrti. Moramo pa pomisliti — in to že sedaj, ne šele takrat — da se moramo na lepo in srečno smrt vse življenje pripravljati. To pa zlasti zavoljo tega, ker nič ne vemo, kdaj pride. Saj gledamo okoli sebe, kako padajo stari in mladi. Drug za drugim. Kdaj bomo mi na vrsti?

Marija je bila brez madeža spočeta in vse življenje je ohranila svojo brezmadežnost nedotaknjeno. Pa vendar je morala veliko trpeti. V morje bolečin je bila pogreznjena. Vedno pa je bila popolnoma vdana v božjo voljo in je umr-

la od samega hrepenenja po Bogu.

Prosimo ta mesec Marijo, da nam bo izprosila sveto in blaženo smrt. Naj ona vodi čolnič našega življenja, da ne zajdemo na širokem morju.

DAN SE JE POVESIL

Matevž Leskovec, Cleveland.

DANES je ravno 24. junija. Prišlo mi je na misel, da smo v starem kraju imeli navado reči: O kresi se dan obesi. Pa tudi sem se spomnil, kako smo v tistih časih kurili kres. Že štirinajst dni poprej smo vlačili skupaj drva in razno dračje, da se je naredila velika grmada. Na kresni večer smo podtaknili ogenj in imeli veliko veselja okoli gorečega kresa. Na vse smo pozabili ter rajali tam okrog stari in mladi. Da, tudi stari so se nam radi pridružili in so postali med nami vsaj za en večer zopet mladi in razposajeni. Bilo je pač tako, da nam je vsak letni čas prinesel posebno veselje in razvedrilo, ki je bilo povsem nedolžno, pa je dalo srcu mnogo resničnega užitka.

Potem se je dan povесil. Nič več ni rastla dnevna svetloba, nič več se ni krajšala noč. Vse je začelo iti rakovo pot. Nobena ptica se ni več oglasila, škrjanček ni več plaval pod sinje nebo, kukavica je nehala kukati, le kos se je še spreletaval po zelenem bukovju, pa je postal nekako čudno potrtn in žalosten.

Človek se zamišljen sprašuje, zakaj naenkrat taka sprememba v naravi. Saj je bilo še dolgo potem toplo, dostikrat naravnost vroče, zakaj ne bi še kak mesec ostalo vse pri starem? Pa je že tako, da se živali ravnajo po naročilih, ki jih je sam Stvarnik položil v njihovo naravo. Naravni nagon vpliva na ptice, da se nehajo radovati in ustavijo pesem vesele mladosti.

Tudi nam ljudem se nekako tako godi. Ko pride naše življenje do vrhnje stopnice, doživljamo kres svojih let in potem gre vse nekam navzdol. Glava se nam prične povešati kakor dan po kresnem dnevu in nič več se ne čutimo prav mlade. Ko po minulih kresnih dneh svojega življenja zreš na to ljubo mladino, ki raja in se igra okoli tebe, se naenkrat zaveš, da ne spadaš več mednjo. Pride ti na misel: Da, nekoč sem bil tudi jaz tak — pa moji dnevi so prišli do kresa. Zdaj pa zastonj poskušaš posnemati mladino. Morda te zanese korak na razne veselice, kjer upaš dobiti nekoliko mladostnega užitka, pa kmalu spoznaš, da si se zmotil. Kmalu uvidiš, da te veselice le dolgočasijo in da si

prišel na veselični prostor v prvi vrsti — napotje delat.

Najbolje je, da se spustiš v premišljevanje in filozofiranje. Na primer takole:

Človeško življenje je podobno gumijastemu obroču na avtomobilu. Ko je nov, se vrti in teče, da je res veselje. Ko se je malo obrabil, ga snameš z osi in ga nekoliko poflikaš. Pa ni dolgo, ko tudi zaplate nič več ne pomagajo. Tedaj je čas, da vse skupaj vržeš med staro šaro in si nabaviš novega. Stari pa obleži nekje v zapuščenosti. Nihče se več ne zmeni zanj, le smetar se morda lepega dne skloni do njega in ga zavleče med sto drugih odpadkov.

Mi, ki imamo navado reči: Tako in tako je bilo pred štiridesetimi leti, smo že zapisani med obrabljene avtomobilske obroče. V kot smo potisnjeni in moramo čakati, da pride bela žena in z nami naredi, kar ji je od višje sile naročeno. Vendar je precej drugače z nami kot s tistim odpadlim obročem. Od nas ostane, kar je glavnega v nas. Duše nima obroč, mi jo imamo. Smrt bo zadela telo, duše ne. Ta bo odšla, kamor si je zaslužila. Upajmo, da nismo zastonj garali in se potili po tem zverženem svetu. Dolgo smo upali, da bo kaj bolje za nas, da se bodo časi zjasnili. Bolj ko človek leze v leta, bolj spoznava, da ni s takim upanjem vse skupaj nič. Siromak si se rodil, siromak boš umrl, pa če tudi bi ne, kaj ti končno vsa ta navlaka pomaga? Če ne odneseš s seboj upanja na kaj boljšega na onem svetu, hm, kaj drugega si ko siromak in celo siromak in pol?

Ko smo bili mladi, smo najbrž le bolj malo o teh rečeh premišljevali. Pa dajmo vsaj zdaj, ko je šel mimo nas kres, ko se je dan povesil in ko sestra smrt nekje blizu koso kleplje in brusi...

KOLENDAR ZA 1939.

Dosti dobro gre od rok. Povedali smo že, da bo v njem zelo veliko branja izpod peresa P. Hugona. Na primer zelo poučna in zanimiva študija: Ob jubilejih ameriške ustave. Dalje: Kako je Baraga škof postal. In spet: Ameriški Slovenci pred Baragovim prihodom. Pa še: Baraga — vzor posvečene naravne ljubezni. Tudi: Velekapitalist — apostol. — Vse te in druge reči se bodo sijajno brale. Zdaj se pa nekaj sliši, da se bo P. Hugo preselil v kratkem čez lužo. Saj je sam nekaj namignil v članku o kitajskem misijonarju v tej številki. Naročil pa je, da ne smemo nič pisati v list. Torej mu niti srečne poti ne smemo voščiti na tem mestu.

ZVESTEMU SODELAVCU V PRIZNANJE

O. Kazimir Zakrajšek.

DEŽAK, težak je bil začetek lista "Ave Maria". Če danes mislim nazaj na težave, ki so se pojavljale, na nasprotnike, ki so vstajali drug za drugim, eden bolj divji od drugega, vsa prva leta, se ne morem ubraniti prepričanja, to je bil list Ave Maria božje delo. Posebno še, če pomislim na tako malo število prijateljev, še manj sotrudnikov in pomagačev, se mi zdi kakor čudež, da je list vse to premagal in se vzdržal. Prva tri leta niti 500 naročnikov ni imel, najmanj desetkrat toliko pa sovražnikov.

Med maloštevilnimi prijatelji in sotrudniki pa so bili že prav od začetka pravi biseri zvestih duš in navdušenih src, ki so se lista oklenili z izrednim navdušenjem, z izredno požrtvovalnostjo in neustrašenostjo. Njih navdušeno sodelovanje mi je dajalo poguma in srčnosti. Ti so šli krepko in navdušeno na delo in listu "Ave Maria" pripravljali počasi pot v slovenske ameriške hiše in slednjič res tudi zmagali.

Tak biser zvestega srca in navdušenega sodelavca pri listu "Ave Maria" in pri vseh katoliških listih, katere smo izdajali, je bil od prvega začetka vsa leta do danes **Mr. Marko Bluth iz Jolieta, Ill.** Dne 18. julija je obhajal 83. rojstni dan ta častitljiv mož, pionir kat. časopisja med ameriškimi Slovenci. Naj bodo te skromne vrstice dokaz moje hvaležnosti in mojega spoštovanja do tega blagega dolgoletnega prijatelja, kakor mojega osebnega, tako lista "Ave Maria". Mož to v polni meri zasluži. Zasluge tega moža za list "Ave Maria" so velike.

Prelistal sem starejše letnike lista in zapiski Rafaelove družbe v New Yorku. Takoj prvo leto ga najdem med člani Rafaelove družbe in tako tudi med naročniki lista "Ave Maria". V poznejših letnikih ga najdm vedno v seznamu listovih sotrudnikov in zaupnikov. V drugem letniku, t. j. leta 1910 v marčevi številki, se je prvič tudi sam oglasil v listu z dopisom iz Ely, kjer je tedaj stanoval. Takrat je imel list "Ave Maria" v Ely navdušenega razširjevalca, g. Josipa Pešla. Ta nam je najbrž pridobil g. Blutha. V tem svojem dopisu sporoča, da je 57 slo-

venskih rudarjev kupilo farme v "lepi in prijazni White River Valley, v okraju Oceana, države Michigan, kamor se mislijo naseliti še tisto spomlad". Sporoča, da so se odločili imenovati to slovensko farmersko naselbino "Krain City" v spomin na svojo ožjo domovino Kranjsko.

V istem letniku, v junijevi številki, pa že piše listu iz nove naselbine Hesperia, Krain City. Dopis je priobčen na platnicah. V tem dopisu

Marko Bluth, naš velezaslužni zastopnik.

opisuje svoj novi dom na farmah. Zaključuje ga: "Vse je tukaj prijetno. Samo ena reč je, katero pogrešamo: katoliška cerkev in slovenski duhovnik. Toda malo nas je še in si sedaj še ne moremo pomagati. Gotovo bo pa to prvo, kar si bomo poskrbeli, kakor hitro bo mogoče. Ako še to dosežemo, se nam bo zdelo kakor doma na Kranjskem..." Po teh dveh dopisih se več let ni oglasil. Bil je pa ves ta čas v seznamu zastopnikov.

Pozneje se je preselil v Joliet, o čemur pa ne najdem v listu sporočila. Če se prav vem spominjati, je spredvidel, da se njegove srčne želje po katoliški cerkvi in slovenskem duhovniku ne bodo še tako kmalu uresničile, pa se je izselil. G. Bluth je pač mož, ki je živel po besedah sve-

tega pisma ne samo od kruha, temveč tudi od božje besede. Njemu je bila božja beseda potrebna srca prav tako kakor vsakdanji kruh potreba telesa.

G. Bluth je pridno širil list "Ave Maria", ko je bil še v Ely, je delal zanj v Krain City, še največ in najbolj vztrajno, pa tudi najbolj uspešno pa v Jolietu. S pokojnim blagim g. Mušičem sta skupaj delala in ga skupaj širila, da je bilo malo slovenskih hiš v Jolietu, kjer bi lista "Ave Maria" ne imeli. Za to svoje navdušenje je moral požreti marsikako neprijetno in trpko, za kar se pa ni zmenil. Veliko je storil tudi za razširjenje "Glasnika Presvetega Srca", za "Slogo" in "Edinost". Bil je pač eden izmed redkih mož tiste dobe, ki je videl, kako strašno versko in moralno opustošenje povzroča med ameriškimi Slovenci slabo protikatoliško časopisje, katerega je bilo tedaj kar na kupe in se je pod "krinko delavskih listov" silno razbohotilo med nami po naselbinah. Tisočim in tisočim je uničilo v srcu vero in moralnost in jih potegnilo od Boga in cerkve, pa tudi od poštenega življenja v nesrečo in v moralni propad. O, žalostni žalostni so bili tisti časi! G. Bluth je videl, da je edina rešitev slovenskega ljudstva v Ameriki pred to kugo v dobrem katoliškem borbenem časopisju, kakor sem videl tudi jaz. Od tod potem njegovo navdušenje in njegova požrtvovalnost za to, da bi prišel katoliški list v vsako slovensko hišo. Bil je v resnici pravi apostol katoliškega tiska. Občudoval sem ga na tihem, kako je prihajal v pisarno, majhen in tenak možiček, na zunaj sama skromnost, na obrazu jasno poštenje, in prinašal naročnike in naročnino. Zastopnikom smo dajali procente od nabrane naročnine. G. Bluth je ni maral. Delal je pač iz ljubezni do Boga in do naroda, zato da bi mu Bog plačal, v katerega je tako trdno veroval in ga tako iskreno ljubil.

Kdor pozna g. Blutha, ta ga spoštuje in ga mora spoštovati. Eden izmed tistih lepih in plemenitih belokranjskih duš je, ki so med vsemi ostalimi Slovenci tako junaško kljubovali vsem navalom slovenskega protiverstva, katerega so nekateri listi, nekatere organizacije in nekateri posamezniki širili med ameriškimi Slovenci one čase s toliko besnostjo. Ostali so zvesti veri svojih očetov, zvesti starim idealom slovenskega naroda, za katere so Belokranjci skozi stoletja turških vpadov toliko pretrpeli in prelili

potoke svoje srčne krvi. V spominu na moje življenje v Ameriki je g. Bluth eden izmed tistih mož in žena, ki se mi zde kakor svetle zvezde, ki so v najtežjih časih slovenskega ameriškega življenja svetili s svojim plemenitim značajem, s svojo globoko, v Bogu zasidrano vernostjo, pa tudi s svojim navdušenjem za svoj narod, in ki so s svojim marljivim sodelovanjem pomagali pri vseh podjetjih, ki so se od katere koli strani začeli med ameriškimi slovenstvom za to, da bi se narod ohranil veri in narodu.

Tega častitljivega rodoljuba je Bog ovenčal s častitljivim vencem 83 let. Gotovo govorim iz srca vseh starih in tudi novih prijateljev lista "Ave Maria", če mu javno čestitam k temu dnevu z željo in molitvijo, da bi ga Bog ohranil vsaj še do tistega lepega dne, ki si ga tako želi, namreč do dneva nove maše svojega vnuka, ki se v Lemontu pripravlja na duhovski stan, kakor mi piše v zadnjem pismu.

G. Bluth! Nihče drug ne more vedeti za vse Vaše obilne zasluge za list "Ave Maria" in za katoliški tisk med Slovenci v Ameriki tako kakor jaz. Ve pa to tudi Bog, ve to nebeška Mati Marija. Zato lahko rečem, da naj Vam bo sedaj ob večeru Vašega življenja v veliko zadoščenje zavest, da ste pomagali pri velikem božjem in Marijinem delu, katero Vam bosta sedaj obilno poplačala. Težko je bilo to delo, neprijetne so bile žrtve. Vendar vredne življenja. Saj gremo vsi naproti samo enemu — Bogu. Vsakdo ga bo moral srečati, tisti, ki ga je ljubil in tisti, ki ga je sovražil. Kako z veseljem greste naproti Njemu in Mariji Vi z Vašimi zaslugami! Bog in Marija naj Vam plačata!

KOLENDAR ZA 1939.

Zanimiv opis enega naših pionirjev je spisal naš zvesti sotrudnik monsignor Rt. Rev. John Zaplotnik. — O položaju katoliške cerkve po svetu v naših časih piše P. Evstahij Berlec. — Nekaj prav posrečenega razmišljanja iz narave je prispeval znani Andrej Tomec. — Iz Clevelanda sta se oglasila dva zavedna katoliška moža vsak s svojim kratkim prispevkom, namreč Jakob Resnik in Lovrenc Bandi. — Iz Dulutha so poslali popis svoje fare in priložili lepe slike. — Šolska sestra je napisala nekaj fletnih sličic iz otroškega življenja. In tako dalje, in tako dalje. Zopet bo Kalendar fajn in lep in pisan. Ali ga pri vas mislite letos kupiti?

CVETJE MED TRNJEM

Povest iz življenja.

Priredil B. A.

(Dalje)

“JAZ SEM VSTAJENJE IN ŽIVLJENJE.”

KO si je Henrik opomogel in se zbudil iz nezavesti, ki ga je bila obšla zavoljo prevelikega udarca, sem ga spravil na Cvetje med trnjem

voz in odpeljal domov, kar se je najhitreje dalo. Vso pot ni znil besede. Tudi jaz nisem silil vanj, naj reče belo ali črno, saj sem dobro čutil, da je popoln molk najboljšo zdravilo zanj. Poleg tega sem bil pa sam popolnoma prevzet od silnega udarca, ki je strl plemenito srce mojega prijatelja.

Izvošček je obstal pred Henrikovo vilo. Zopet sem moral biti prijatelju v pomoč. Opiral sem ga, ko je izstopal iz kočije, in kot otroka sem ga odvedel v hišo. Opotekal se je ob meni kakor da je pijan.

Potem sem takoj poslal po zdravnika. Henrik je bil podoben zelo bolnemu človeku. Tudi zdravnik je potrdil mojo domnevo. Brez obotavljanja ga je poslal v posteljo. Drugo jutro je mladi mož bleдел in se zgubljal v neznane daljave zelo resne vročinske bolezni . . .

Več tednov je visel med življenjem in smrtjo. Nekaj nedopovedljivo žalostnega je bilo poslušati njegove blodnje, ko je v zmešanosti obnavljal spomine iz preteklih let. Z nevidnim nasprotnikom je imel težke bogoslovne razprave. Malo pozneje je govoril o svojem davno mrtvem očetu. Nenadoma so se prizori spremenili in Henrik se je odpravljal na počitnice. Preden je bilo iz tega kaj, se mu je spomin že baval z nesrečno ženo Mabel. Kje je sedaj ta ženska, ali se bo vrnila ali ne? Zdelo se je, da se je ob tem prizoru najbolj živo zavedal krute resnice . . .

Kadar sem količkaj utegnili, sem hitel k Henrikovi bolniški postelji. Tu pa tam sem jo mahnil tudi v Pariz in pogledal k Aniti. Tako

je bil moj čas jako razcepljen, saj je tudi župnija sama zahtevala v tistih dneh mnogo važnega dela. Vendar so se moje misli sukale v prvi vrsti okoli teh dveh bolnikov — Henrika in Anite. Kako različna sta bila! Anitina vdanost in potrpežljivost je bila celo zame spodbudna. Dasi je vedela, da so dnevi njenih nastopov na odru minuli enkrat za vselej, je bila vendar vsa mirna in zadovoljna.

“Ali bom morala rabiti berglje?”

Tako me je nekoč vprašala, ko sem zopet stal ob njeni postelji. Njen žalostno vprašujoči pogled mi je šel do srca. Da bo morala ta ljubljena vsega Pariza ostati pohabljen za vse življenje?

“Hm, drago dete, vse tako kaže, da bo treba najprej po bergljah zlesti iz postelje. Tako misli zdravnik. To utegne biti potrebno za nekaj časa. Kako dolgo, to ve samo Bog. S tem pa ni rečeno, da ni nobene druge pomoči. Kdo ve, če te ne bo sam Bog nekoč ozdravil in ti vrnil prejšnjo moč. Le zaupaj in pogumno nosi svoj križ za Gospodom. Kadar boš dosti dokazala svojo ljubezen do Odrešenika, se mu bo zdelo dovolj tvojih žrtev in ti bo dal zopet stopiti na noge brez bergelj.”

“Toda, gospod Alojzij, Bog niti svojemu Sinu ni odvzel križa, dokler ni na njem umrl. Ali ni tako?”

“Je že res, draga moja. Kristus je nesel svoj križ prav na goro in je umrl na njem. Šele takrat mu je bil odvzet križ, ko je njegovo mrtvo telo počivalo v naročju Matere.”

“Naj bo tudi z mano tako. Ne maram vreči od sebe tega križa, dokler ne umrjem na njem. Seveda, ko bom mrtva, naj gre križ proč od mene, zakaj na svoji poti v nebesa ga ne bom potrebovala.”

“Tisto je pa res, Anita. Takrat boš kakor nebeški krilatec, ki z lahkoto letijo, kamor hočejo. Tako bo tudi s teboj. Saj veš, da je Je-

zus šel v nebesa po svojem vstajenju. Tudi ti pojdeš za njim, če boš vdano nosila svoj križ prav na vrh Kalvarije.”

Anitina prijateljica Adela je poslušala ves ta najin duhovni pogovor. Ob strašni misli, da bo Anita najbrž ostala pohabljenka za vse življenje, so jo premagale solze.

“Nesrečna moja Anita, nesrečna moja Anita!”

Anita jo je tolažila:

“Nič ne plakaj, Adela, nič ne plakaj. Le pomisli, koliko lepše bo letali po nebeških livadah z belimi angelci nego plesati po odrih pariških gledališč. In kadar boš ti prišla za menoj v nebesa, boš prepevala v zboru nebeških angelov. Ali ne bo to mnogo lepše nego peti v gledališču?”

Adela ni mogla razumeti junaške vdanosti svoje prijateljice. Še bolj je jokala in neprestano ponavljala:

“Nesrečna moja Anita, nesrečna moja Anita!”

Kako vse drugače sem se pa počutil ob postelji prijatelja Henrika! Vse njegove blodnje so mi pričale, da je še vedno isti stari racionalist, ki nima trohice vere ne v Boga ne v ljudi. O, kako goreče sem molil tiste tedne, da moj prijatelj ne bi umrl tak, kakoršn je bil. O, naj bi ga pred smrtjo obsvetila vsaj iskrica vere! Toda zelo malo je kazalo, da bo uslišana moja molitev. Polaščala se me je obupna misel: Ali bodo res vse moje žrtve, vse moje molitve zaman? Čemu vendar je bilo treba, da sem ostal v prostovoljnem izgnanstvu na Francoskem? Vtepel sem si bil v glavo, da moram rešiti prijatelja. Zdaj je bolj podobno kot kdaj, da je Henrikova duša zapisana pogubljenju . . .

Skoraj glasno so mi udarjale na uho besede svetega pisma:

Kdor ne veruje, bo pogubljen . . .”

Misel mi je segla nazaj v pretekle tedne. Ali nisem nekoč dejal Henriku, da ga morda Bog hoče privedi k luči spoznanja preko — Kalvarije? Morebiti je pa ravno zdaj tu tista Kalvarija? Kdo bo razvozljal uganke, ki jih sam Bog zastavlja ljudem?

Tudi Bernard Malon, slavni pariški zdravnik, in npegova žena sta prišla pogosto Henrika pogledat. Vzrok njegove bolezni jima je bil seveda v vseh podrobnosti znan. Nič nista skri-

vala globokega sočutja, ki jima je vstajalo iz prijateljskih src.

Ko smo nekoč sedeli ob bolniški postelji in se je Henrik zopet zgubljal v nezavest, je dejala Bernardova žena:

“Ali se spominjate, gospod Alojzij, tistega obiska pri nas kmalu po smrti Henrikovega očeta? Vi in Henrik sta prišla. Ali še veste, kaj smo takrat govorili?”

“Resnično, gospa, vsega se prav dobro spominjam. Skušali ste dopovedati Henriku, kako zapeljiv, varljiv in sebičen je svet. Takrat si ni vzel k srcu vaših besed, zdaj je preskusil na lastni koži živo resnico vsega, kar ste mu takrat govorili.”

“Da, siromak nesrečni, preskusil je le preveč do konca. Ali ni čudna uganka, kako nekateri ljudje gredo skozi življenje na videz brez vsakih težav in bridkosti, drugi morajo pa skozi morje križev in grenkosti?”

“Vsekako, gospa, čudno je to. Toda to so ravno tista božja pota, ki niso obenem človeška pota. To so tiste božje sodbe, ki niso istočasno človeške sodbe. Marsikaj se nam zdi strašna nesreča, Bog pa vidi z drugačnimi očmi in ve, da je v resnici blagoslov.”

“Da, Bog najbolje ve, kaj je dobro in kaj ni. Ljudje smo le prevečkrat sitni otroci, ki sami ne vedo, kaj hočejo. Pride dan, ko bomo vsako stvar gledali v luči božjega spoznanja.”

Ob drugi podobni priliki je Bernard povedal svoje misli.

“Ubogi Henrik! Saj sem ti dejal, Lojze, da je siromak naredil največjo napako takrat, ko se je oženil. Ni bila božja volja, zato ni mogla biti srečna ta zveza. Če je bilo komu kdaj namenjeno, da postane duhovnik, je bilo Henriku. Meni verjemi, Lojze. In to ti rečem: Nihče ne more biti srečen, ako se upira božjim odločbam.”

“Toda, Bernard, kako naj človek postane duhovnik, če niti sam ne veruje v krščansko veroizpovedanje?”

“Ne veruje! Hm, zakaj pa ne veruje? Počemu se je vdal tistim salamenskim dvomom, ki so se mu zajedali v dušo? Namesto da bi bil zapodil take rči med vrage, kamor spadajo, jih je negoval in pestoval tako dolgo, da so se ga vsega polastili. Zdaj pa ima. To je prav tako kot z ljudmi, ki niso nič bolni, pa kričijo, da so. Še bolj jim dopoveduj, da jim nič ni, po vsej sili hočejo zboleti. In to ti rečem, tristo petelinov,

tak človek kmalu res kar na lepem zboli. Kar se mene tiče, nobenemu ne branim, da postane bolan, če po vsej sili hoče. Ne bilo bi koristno zame, če bi hotel braniti. Naj pa ima, če po vsej sili hoče — Henrik bi se pa ne bil smel ženiti, to je vsa skrivnost.”

“Povej mi, Bernard, ali bo Henrik ozdravel ali ne?”

“Seveda bo, kaj pa drugega. Zakaj pa ne bi ozdravel, to mi povej?”

“Ne vem. To pa vem, da ima naš zdravnik kaj malo upanja na ozdravljenje.”

“Bah, kdo se zmeni za besede takega doktorčka. Star mazač, to je vse, kar je vredno reči o njem. Še vse težje slučaje sem videl, pa je bilo nazadnje vse dobro. Naj me vrabec pociitra, če ne bo Henrik nekega dne zdrav ko riba.”

Bernardova beseda me je zelo potolažila. Saj je bil mladi mož na glasu enega najboljših pariških zdravnikov. Še mnogi zdravniki sami so prihajali k njemu po dobre svete. In bolniki, ki so se njemu zaupali, so bili kar poživljeni, kakor hitro je Bernard prevzel skrb zanje.

Tudi glede Henrika se moj prijatelj ni motil. Res je bilo treba še več tednov velikega potrpljenja, preden se je začela Bernardova beseda uresničevati. Ko se je pa enkrat obrnilo na bolje, je zdravljenje z veliko naglico napredovalo. Toda žal, Henrikovo dušno stanje je ostalo nespremenjeno. Bilo je videti, da za tisto bolezen ni ne zdravnika ne zdravila. Zdaj je bil že vedno pri popolni zavesti, toda zdelo se je, da mu ta okoliščina povzroča toliko več zavestnega trpljenja. Videti je bilo, da se niti za trenotek ne more odtrgati njegova misel od sramote, ki mu jo je naredila nezvesta ženska, nevredna ene same misli plemenitega Henrikovega srca.

Mali Lucijan je bil tedaj sedem let star. Tudi jaz sem bil še vedno njegov dober prijatelj, čeprav je bilo njegovo vedenje do mene sedaj vse bolj možato in resno nego v prejšnjih časih. Tisto spomlad po Henrikovi bolezni smo vsi trije preživeli na vrtu za vilo marsikako dosti prijetno urico. Nekoč sem dejal Henriku:

“Prijatelj, sedaj si res zdrav. Ne morem ti povedati, kako me veseli, in kako iskreno ti čestitam.”

“Žal, Lojze, da jaz ne morem biti tako vesel svojega zdravja, čeravno sem ti iz srca hva-

ležen za čestitke. Zakaj nisem rajši umrl in naredil konec vsem tem bridkostim in strahovom? Kaj mi pomaga telesno zdravje, ko mi ne prinaša drugega ko novo trpljenje? Zakaj me niste pustili, da bi umrl? Ti mi pripoveduješ o potrebi križevega pota. Hm, kaj mi hoče križev pot? Naj tudi stopam po njem vseskozi do Kalvarije, kaj mi pomaga? Križev pot brez upanja na krono nima pomena. In moje upanje na krono je še prav tako ničevno kot je bilo že toliko let.”

“Henrik, ne govori tako. Tudi krona pride, gotovo pride. Morda je že vse bliže nego si moremo misliti. Pravijo, da je najbolj temna ura tista pred prvo jutranjo zoro.”

“Ne, ne, Lojze, zame ni jutranje zore, zame ni luči. Vse mi je mrak in tema. Ne pričakujem spremembe. Edina sprememba pride, ko se bo moja tema še zgostila v objemu rešiteljice smrti.”

“Nehaj, nehaj, človek božji! Skoči že enkrat iz teh turobnih misli, drugače mi zopet zbolíš in huje ko prvič. Pa recimo, da je vse ob tla, kar tebe zadeva, toda tu ti je tvoj mali Lucijan in mu je treba očeta. Obvladaj svoja temačna čustva zavoljo njega. Ob njegovi strani se te mora lotiti novo veselje do življenja, če si le božji.”

Naenkrat je zasukal besedo:

“Lojze, že dolgo mi nisi ničesar o Aniti povedal. Kako je kaj ž njo? Ali bo res na vse veke ostala pohabljenka?”

“Bojim se, da bo. Žalostna misel, nad vse žalostna. Toda če pomislim na čudovito dekličino vdanost v voljo božjo, se mi vsiljuje občutek, da je Bog dopustil to žalost iz prav posebnega namena. Ti bi moral slišati to polomljeno bitje, kako ti govori o veseli družbi angelov božjih, ki bo nekoč med njimi v nebesih. Svojih bergelj ne imenuje drugače ko ‘moj majhen križ’. Povzpela se je že tako visoko, da ji je ta križ čudno drag in ljub.”

Potem sem mu na dolgo in široko pripovedoval o svojih obiskih pri Aniti. Zvesto me je poslušal in proti koncu svojega pripovedovanja sem opazil solze v njegovih očeh. Zelo sem se razveselil, ker to je bil dokaz, da nevera ni vzela mehkode njegovemu po naravi zelo sočutnemu srcu. Tedaj sem zaključil pripovedovanje s temi besedami:

“Zdaj vidiš, Henrik, da nisi sam samcat na

poti proti Kalvariji. Uboga mala Anita potuje s teboj, samo bojim se, da je njena pot dosti daljša od tvoje. Ona je šele nastopila križevo pot, ti boš pa imel Kalvarijo kaj kmalu za seboj, tako se mi zdi."

Začudeno me je pogledal.

"Ne razumem te, Lojze. O čem govoriš? Moje življenje je res križev pot, toda če se bliža koncu, pač ne more prinesiti drugega ko smrt in za njo najbrž popolno uničenje."

"Henrik, poslušaj, kaj pravi beseda božja: Resnično resnično vam povem. Vi boste žalovali in jokali, svet se bo pa veselil. . . Vaša žalost se bo spremenila v veselje. Spet vas bom videl in vaša srca se bodo radovala in vašega veselja nihče od vas vzela ne bo."

"Hm, Lojze, zavidam te, da najdeš tolažbo v tistih bukvah, ki meni ne pomenijo nič več ko nauki Bude, Konfucija in Zoroastra. Toda da se povrneva k Aniti, kako bo živela, ko ne bo mogla več plesati? Dosedaj si ni še mogla narediti premoženja. Kako bo živela?"

"Resnica, Henrik, Anita nima denarja. Prelahkomiselno je izdajala za obleko in druge lepe reči. Toda naj ji prinese bodočnost to ali ono, ta stvar je sedaj ne skrbi. Z menoj vred se zaveda, da bo On, ki oblači lilije na polju in živi ptice pod nebom, tudi zanjo kako poskrbel."

Henrik se je nasmehnil.

"To je vse lepo, Lojze moj, toda kaj misliš, ali ne bo hotel tvoj veliki Bog sprejeti mene za svojega namestnika, da iz svojega precejšnjega premoženja poskrbim za Anito kot Bog skrbi za ptice pod nebom in lilije na polju?"

"Priatelj dragi, to je kaj lepo od tebe. Lahko si mislim, kako ti bo sirota hvaležna, ko zve za tvojo dobroto. In tudi molila bo zate, da bi ti Bog čimprej poslal potrebnega razsvetljenja v tvoji dušni temi."

Nič ni rekel, zdelo se mi je pa, da se je globoko zamislil. Tudi jaz sem bil preveč ginjen in se nisem mogel še dalje zadrževati pri Henrik. Kratko sem se poslovil in odhitel domov. Kakor hitro so mi pa najnujnejši opravki dopustili, sem se odpeljal v Pariz na obisk k Aniti.

Ni bila več v postelji. Našel sem jo na velikem stolu, ki je bil ves obložen z blazinami in podobnimi komoditetami. Bledi drobni obrazek je zasijal vame kot včlovečen nasmeh. Tako jo je razveselil moj prihod.

Kratko me je pozdravila in pritisnila na

zvonec na mizi. Takoj je prišla Adela in poslušala Anitino naročilo:

"Pokaži, pokaži gospodu moj križec, Adela. Naj vidi, da ga končno zares imam."

Potehtal sem dvoje bergelj in si jih natančno ogledal. Moral sem si priznati, da Anitina ljubezen do lepih reči še ni bila mrtva. Celo te berglje so bile tako lepo izrezljane, da so predstavljale skoraj majhno umetnino. Moral sem se nasmehnuti, ko sem si ogledoval ta Anitin 'križec'.

"Anita, meni se vse zdi, da Jezusov križ ni bil tako skrbno in umetniško narejen kot je tvoj."

"Ali mislite, gospod, da je greh, ako si da človek narediti lepe berglje, ki niso podobne Kristusovemu križu?"

"O ne, to pa ni nič greh. Saj križ ni v bergljah samih, ampak v bolečinah, ki jih moraš vzeti nase pri uporabljanju bergelj."

"Tako sem tudi jaz mislila. In povem vam, da tisti križ ni prav nič podoben tem bergljam. Hrbet me boli, da se ne smem skoraj nič premakniti na tem mehkem počivališču."

"Kar na Jezusa misli in ga prosi, naj ti pomaga prenašati križ."

"Saj se nič ne pritožujem. Boli me res, pa imam rada bolečine zavoljo Jezusa."

"Prav, Anita, zelo prav. Zdaj pa nekaj drugega. Vse kaže, da ne boš nikoli več nastopala na plesnih prireditvah. In kako boš potemtaka živela odslej, to mi povej."

"Ali mislite, da mi Bog ne bo poslal kakih drobtin, kakor jih pošilja ptičkam, ki frfotajo tam pred mojim oknom?"

"Popolnoma sem prepričan, da jih bo poslal. Ampak zdi se mi, da moraš še imeti nekje spravljenih lepo merico drobtin, ki si jih dosedaj od Boga dobivala, drugače bi si menda ne bila mogla narediti tako fletnega križca."

Razumela je, da sem imel v mislih njene berglje, ki so morale stati lepih denarcev. Razložila mi je:

"Veste, to je pa bolj Adelina zadeva. Ko je bil med nama govor o bergljah, sem ji rekla, da bi rada imela lepe, ko jih že moram imeti. Ne takih, kot sem v Parizu večkrat videla, da jih vlačijo ljudje po cestah s seboj. Tiste so težke in nerodne in strašno odurne. Pa mi pravi Adela: Dobro, mala moja, dobila ti bom berglje, ki jih boš kar vesela. Potem je šla in
(Nadaljevanje na 24. str.)

JUNIORS' CORNER

THE MAIL BAG

Dear Father:

This is the first English letter that I am sending to the Junior Corner. I am ten years old. School is over. I am going to the sixth grade and my brother to the fourth. I like the Ave Maria. Nice stories and letters. Greetings to you father and to the rest of the Junior Corner.

Josephine Skubic (Fontana, Cal.)

Dear Father:

My First Communion was the happiest day of my life. I could hardly wait for my turn to receive Jesus and when I did I was the happiest boy in the world.

After Holy Communion the entire class of thirty six wrote out resolutions which they will try to keep for the rest of their lives. I made one to receive Communion frequently. Pray for me Father so that I will be faithful in carrying out my resolutions.

Your friend,

William Mevar, (Sheboygan, Wis.)

Dear Father:

How are you? This is the second time I am writing to the "A. M." These hunts that you are giving are very useful since they keep you busy. I worked out the Liturgy Hunt. I hope you keep these hunts up because they are a lot of fun. I had a lot of fun on the Fourth of July shooting fire crackers. Now that vacation is here, I just play around. I think I will close now so, so long until next time.

Your friend,

Joe Fajfar Jr., (Chicago)

Dear Junior Friend:

Since vacation time has come, I have plenty of leisure time in which to write to the Ave Maria.

I am fourteen years of age and belong to the parish of St. Therese. I was an altar boy from the ages of nine to twelve.

St. Therese's church was built about eight years ago on the outskirts of the city. The location is very beautiful. The church stands on a hill and is surrounded by trees. Nearby is a grotto. On special occasions services are held there. It was really beautiful when the Corpus Christi services were held. Everything was decorated with flowers and it certainly made a wonderful sight.

I am also interested in sports. At present, I am a member of the Tenth Avenue mushball team. We have been victorious so far, and we hope to keep up our good work.

Johnstown, the city in which I live, is in a valley. Hills completely surround us. To most people it is known

as the "Flood City" because we had two great floods here. One occurred in 1889 and the other in 1913. The most disastrous one was that of 1889 when more than seven hundred drowned.

I shall close now, hoping that I shall be successful in the "Liturgy Hunt" contest.

Your new friend,

Frank Gall (Johnstown, Pa.)

Dear Junior Friend:

This is the first time I am writing a letter to the Junior's Corner Mail Bag of the "A. M." I enjoy reading the letters and stories on the Juniors' Corner pages. I am ten years old and will be in the fifth grade next fall. My school is out, but now I go to the Summer Religious Vacation School for one month. I go to St. Rita's parish about six miles away from my home. My pastor's name is Rev. Sheringer. My teachers are Sisters. The Sisters' names are: Sr. Mary Alice, Sr. Ann Catherine, Sr. Callista and Sr. Mary Robert. Sr. Mary Alice teaches Catechism, Sr. Ann Catherine teach project work, Sr. Callista teaches singing and Sr. Mary Robert Bible History. There are three groups in this school: The high school group, Confirmation group and Holy Communion group. I belong to the Confirmation group. There are about thirty children in my group and about eighty altogether. I enjoy this school very much. I think I shall close now, so goodbye.

May God bless you!

Your friend,

Gladys Bartol (Traunik, Mich.)

Dear Junior Friend:

I received my prize, which was a prayer book and I thank you very much for it. I was very happy because I wasn't expecting it. It is a very nice book and I just needed one to.

I found some of the names in the new contest and I was just going to send them in, when my mother said that she gave the Ave Maria to a friend and would not get it back till Sunday. I will send the contest in Monday and if it will be too late, you may throw it in the waste basket.

We are having a summer school here. The pastor's two sisters are teaching. We go on a bus every morning to the parish church. Some of the children will be confirmed. There are about sixty-five of us. This school will last four weeks and we study the Catechism and the Bible. My brother is learning to serve mass during this summer school.

I'll call again some other time, so goodbye for now.

Your friend,

Josephine Ancel (Panama, Ill.)

Dear Father:

We will be out of school in a few days and our vacation will be here. I will be in the eighth grade next semester. My sister will be in the second and my brother in the twelfth.

On Decoration Day and the day before that, our two priests, Father Sunday and Father Britz, celebrated their Twenty-fifth anniversary in the priesthood. The First Holy Communion class was in the procession on that day. They wore their white dresses and veils. My little sister was also in it. Solemn High Mass was said by Father Britz on Sunday and on Decoration Father Sunday said Mass. It was a very beautiful event.

The Graduation Commencement was held in the church Sunday, June 12th. The other day the seniors of the girls school gave a little play on what they would be ten years from now. They also gave their Class History. It was very interesting. I will say goodbye now until next time.

Yours truly,
Pauline Rosa (Detroit, Mich.)

Dear Junior Friends:

The summer vacation is well on its way. It will be August when you read this idle chatter. Isn't it surprising how time flies—when a person is happy! There are just too many wonderful things to do, games to play and places to go. Perhaps you even spent or will spend a few weeks at your Auntie's place or on your Uncle's farm. And what a grand time you had visiting over the Fourth! However, never, NEVER forget to SAVE a minute or two from your work and play and drop a few lines to your Friend. It is indeed a pleasure for me to read your letters and answer every one personally.

Now for some WONDERFUL NEWS. The Contest for next month will be very hard. But first, let me explain. Every year the "Ave Maria" publishes a "Koledar" or Almanac. Last year a whole section was devoted to English stories and articles. This year Y O U must write the stories and articles for the Almanac. Now, about the Contest for next month. Write a short story or composition of about two hundred words on any subject whatever. Send it in to the "Junior's Friend" at least by the middle of next month, i.e., by the fifteenth of August. The one sending the best story or composition will receive a beautiful prize and the story will appear in a prominent place in the Almanac. However, stories, other than the prize winning one, will also be printed in the Koledar. Don't be discouraged, if you can't write a long article. Even a short writeup may win the prize.

So, put on your thinking cap, chase your little brother or sister, from the room so they won't disturb you and close the door. Next take a pencil and plenty of paper and sit down at the table. Now you're open for business. Don't chew on your pencil—it's bad for you. But, enough said! Go right ahead with your story. I won't disturb you any longer. Remember, REMEMBER, I shall be WAITING for your letter and will pester the life out of the postman until it comes in.

Best wishes and lots of luck to all you Juniors and here's hoping to hear from every one of you, I am,

Ever for ever,
THE JUNIOR FRIEND.

Dear Girls:

Separation is often our deepest pain. Our whole life here on earth is an endless line of separations. It causes most of our sorrows.

Perhaps it is also separation which makes some of you hesitate to follow the King of Kings. Perhaps the thought of separation stifles that Voice in your heart which urges you to follow Him on the narrow path which will lead you to your Heavenly Home. It may be also that separation will add greatly to the fulfillment of Christ's words: "Many are called but few are chosen."

To stand at the crossroads of life is a serious thing. It also means a kind of separation from the things of childhood. These you must lay aside and devote yourselves seriously to this all-important issue of your life. You cannot make a wrong choice if you are willing to know God's will and are determined to follow it no matter what it may cost you.

Of course, the world and the devil will be permitted to beset you with numerous temptations against your vocation. They will point away from the long, narrow path to a broader, gay and frivolous road. This is always the decisive moment of your life. If you pray, God will wait for you patiently until you again gain the courage to place your hand in His and ask Him to lead you wherever He wills. If you do not pray, you may never get back on the right road again.

Do not let any weeds of earthly pleasures obstruct Christ's entrance to your heart. Thank Him for the privilege to be permitted to carry the Cross with Christ. Give Him a hearty welcome so that when the Great Day comes when you shall stand face to face with your dearest Saviour, you shall see His approving smile and receive His assurance that your life has been a success. May you not be among those who were called, but among the chosen few.

Those girls who are giving this matter serious consideration and are interested in particulars, may address the
Sisters of St. Francis
Mt. Assisi Convent
Lemont, Illinois

Dear Girls:

Most of you are acquainted with the story of little Samuel and his mother Anna. As they walked the steps which led to the sanctuary, they were both praying. Then the mother turned to Heli and said: "For this child did I pray, and the Lord hath granted me my petition. Therefore I also have lent him to the Lord. All the days of his life he shall be lent to the Lord."

She gave little Samuel her last motherly embrace and pressed him closely to her breast; once more she extended her hands to bless him and then gave him over to the priest. With a last look upon her dear son who disappeared behind the door, she left the holy spot full of heartrending pain, yet feeling deeply consoled. She had made a great sacrifice.

Perhaps some of you are ready to begin your journey on the path which will lead you to the sanctuary within the convent door. If so, pray for strength and courage

(Continued on page 23)

WE JUNIORS SPEAK!

- The Ant and the Grasshopper
- Grace Darling
- Luck
- Danger in the Mountains

One fine summer day a Grasshopper was in a field. She felt so gay that she sang and sang, and was as happy as the day was long. By and by an Ant came along; she had a grain of corn which she was taking to her home. The Ant was small, and it was very hard work for her to drag and roll the grain along.

"Why not come and chat with me?" said the Grasshopper. "Why do you spend the whole day toiling in that way?"

"I am helping to lay up food for the winter," said the Ant. "I would advise you to do the same."

"Why bother about winter?" said the Grasshopper. "We have plenty of food now, and winter is a long way off."

But the Ant went her way and kept on toiling all day. When winter came the Grasshopper had no food. She went to borrow from the Ants; but they would not lend since they had only grain enough for their own use. Thus the Grasshopper was left to starve while the Ants lived all winter on the grain they had stored away.

Jennie Zorko (Chicago)

Grace Darling lived with her father, the keeper of Longstone Lighthouse on the northeast coast of England.

One wild stormy night as she lay in her little room she heard cries for help. She sprang out of bed and called her father. Both dressed quickly and went out on the rocks, but it was so dark they could not see anything. They listened but nothing could be heard above the noise of the storm. There was nothing for them to do but go back to the house and wait for daylight.

As soon as it grew light enough to see, they went out again. Now they could see the wreck and by looking through Mr. Darling's glass they could see people clinging to the vessel.

Mr. Darling shook his head, saying, "We cannot help them. Our boat could not live in a sea like this."

"Father, we must save them. I can't stand here and see them die." Grace ran to the boat, jumped in and got the oars ready. Mr. Darling, could not see her go alone; so he got in, too, and together they rowed toward the wreck.

The people clinging to the vessel saw them coming. How anxiously they watched the boat! Sometimes it seemed as though the angry waves would surely swallow it. But at last the boat reached them and one by one nine persons were taken from the wreck and carried safely to the lighthouse, where Grace took care of them.

Soon all England heard of Grace Darling and her heroic deed.

Clara Kroshel (Chicago)

A modern wise man was once asked if he believed in luck. Here is his answer:

"Do I believe in luck? Why I should say I do! It's a wonderful force. I have watched the successful careers of too many lucky men, to doubt its existence and its efficacy. You see some fellow reach out and grab an opportunity that the other fellows standing around had not realized was there. Having grabbed it, he hangs onto it with a grip that makes the jaws of a bulldog seem like a fairy touch. He calls into play his breadth of vision. He sees the possibilities of the situation and has the ambition to desire them and the courage to tackle them. He intensifies his strong points, bolsters his weak ones, cultivates those personal qualities that cause other men to trust him and to cooperate with him. He sows the seeds of sunshine, of good cheer, of optimism, of untinted kindness. He gives freely of what he has, both spiritual and physical things. He thinks a little straighter; works a little harder and a little longer; travels on his nerve and enthusiasm; he gives such service as his best efforts permit. Keeps his head cool—his feet warm—his mind busy. He doesn't worry over trifles. Plans his work ahead, then sticks to it, rain or shine. He talks and acts like a winner, for he knows in time he will be one. And then—luck does all the rest."

Ann Zorko (Chicago)

The storm rose and fell with moaning sounds. The wind shrieked with ghoulish laughter around the corners of the old house as though it were mocking the two young people inside. The two were Sandra and Tom. Sandra sat before the blazing logs holding out her hands to the red flames and trying to get some of the warmth into her chilled bones. Her brother Tom sat behind the pinehewn table nervously clenching and unclenching his hands while staring into space. The two seemed to be waiting, waiting for some sound other than the howling winds.

One candle gave a feeble light in the darkening room. Now it sputtered and almost went out as the wind whistled through the cracked boards.

Sandra glanced fearfully over her shoulder toward the frost covered window and gave a terror-stricken cry. For there at the window stood a huge bear with its powerful paws on the window sill and its jaws open with hunger. Its small eyes stared at the two frightened people greedily.

Tom's eyes followed Sandra's shaking finger and what he saw made his heart falter. He quickly reached for his gun to shoot the beast.

Sandra cried out, "Don't for you may wound him and he will become enraged and kill us both. Can't you see

how big he is? Let us wait for a while and perhaps he will go away." Tom said, "I wish the others would come and find us for I have only one bullet left. I shot all the others into the air hoping to attract their attention."

Sandra then said, "We shouldn't have stayed so far behind for father told us to keep up with Uncle Jim and the others. What if they don't find us for by now the wind and snow have covered our tracks."

"Oh, I am sure they will find us for they all know about this little hut in the mountain. Look, the bear went away. I don't think we need bother with him any more," said Tom.

But little did they know that the hungry bear was just then shuffling through the deep snow to the door. Soon they heard a growling and scratching at the door. Brother and sister stared at each other fearfully. "It must be the bear," whispered Sandra.

"Don't worry for I have my gun," said Tom, "and if I miss, remember God is watching over us and help is sure to come."

Gaining her courage, Sandra smiled and went by Tom. Together they watched the door as it creaked under the

strain. The huge bear was now lunging and trying to get in.

At last the aged door gave way and fell with a crash. The bear stood growling upon the threshold. Sandra gave a little cry as the beast came toward them. Tom raised his gun with trembling fingers and took careful aim at the bear. The shot reechoed through the poorly furnished room. The bear growled with pain but still kept shambling toward them. Just then they heard voices and Uncle Jim's face appeared in the doorway. Realizing the situation at once, he took aim and sent a bullet flying into the bear's brain. He dropped dead right in front of the two terrified children who gave a cry of joy and relief at seeing their friends.

Tom said, "Oh I knew you would come for I prayed all the while."

The two men in the party picked up the fallen bear and Uncle Jim said, "Tom, how would you like a bearskin rug for your birthday to keep in your room?"

"Oh," said Tom, "There is nothing I would like better for my fifteenth birthday."

Anna Tratnyek (Bridgeport, Conn.)

CONTEST PAGE

The winner of this month's LETTER CONTEST—

Dear Junior Friend:

I have always enjoyed reading the stories and letters sent to you. I would also like to join with your friends and tell you about myself. Now, I am fourteen years old and a graduate of St. Lawrence School. I would like to tell you in this letter how we bade farewell to S. L. S.

We gathered into a group on the morning of June 8th. The bells rang forth. Our beloved principle, Sr. Grace Eilen led us into the church where we were to attend Holy Mass for the last time as a class. The Mass began and we solemnly prayed to God to bestow His blessing

The winner of this month's LITURGY HUNT

(Continued from page 21)

to overcome all obstacles. It is not an easy matter to begin the journey, for it sometimes requires heroic sacrifices on your own part and also on the part of those who are nearest and dearest to you. The breaking away from home and the separation from your loved ones may cause you to shed bitter tears, but Christ who has caused your heart to bleed will also wipe away the tears from your eyes. Remember that "the Kingdom of Heaven suffereth violence and the violent bear it away." Therefore let your heart ache, but do not lose courage. Answer the knock of Our Lord who is waiting patiently at the shattered gate of your heart. Take His hand and whisper to Him a hearty "welcome". If you do, you will become rich in blessing. Great was Samuel's reward and equally great was the reward of his mother. The same is awaiting you, if like Samuel, you will answer God's call and consecrate your heart to Him. Pray that this one thought may animate your heart and the heart of your mother, so that

VICTORIA HOCEVAR, Cleveland, Ohio

upon us. We received Jesus for the last time in a class group. Mass being ended, we filed out.

Next came the day of Graduation itself, June 9th. We again met before St. Lawrence's church and walked down the aisle with joy in our hearts. Our assistant Father Baznik then came upon the altar and presented the long awaited diplomas to us. A little later Father Sherry gave us a beautiful speech. Benediction of the Blessed Sacrament then took place. Thus ended our Graduation Day.

Best wishes and a very happy vacation to you from your new Junior friend.

Victoria Hocevar (Cleveland, Ohio)

Contest was JOE FAJFAR Jr. Chicago, Ill.

like Anna, she will be willing to sacrifice her child to God.

One road alone will lead you to true happiness. This road is the one which Our Lord points out to you to follow by means of a true vocation. Be this whatever vocation it may, if you listen to God's call, He will always walk with you and point out the way by which you may attain your goal in a shorter time. The knowledge that you are accepting His invitation will make the journey very sweet.

If you wish real success in your life, live for the good of yourself and others. This you will do most securely within the convent walls. Therefore, dear girls, rejoice, if you are numbered among those young women, who longing for God, leave home, parents, brothers and sisters and bend their steps towards the convent door.

Sincerely yours in Christ
Sisters of St. Francis
Mt. Assisi Convent
Lemont, Illinois

nekaj dni pozneje mi je prinesla ta moj srčkani križec. Kako in kje ga je dobila, ni hotela povedati. Čudno se mi pa zdi, da od takrat moja prijateljica ne nosi več bisernih ovratnic in prstanov, ki jih je poprej vedno nosila. Ali se vam ne zdi, da mora ta reč imeti poseben vzrok?"

Takoj sem razumel, kje je vzrok. Prav ginila me je požrtvovalnost blage Adele, ki je šla tako daleč, da je sebe oropala in dala Aniti. Pozneje sem zvedel, da je zastavila vse svoje nakitje in dobila dovolj denarja za berglje. Kdo ve, kdaj bo mogla odkupiti vso tisto zastavljeno dragoceno navlako?

Tedaj sem povedal Aniti, da misli Henrik naložiti zanjo na banko toliko denarja, da bo lahko dvignila vsako leto tri tisoč frankov za svojo uporabo, dokler bo živela. Vsa ginjena je vzkliknila:

"Vedela sem, da me Bog ne bo pozabil. Toliko bolj se bom potrudila, da bo moja ljubezen do njega popolna, in se ne bom nikoli pritoževala nad svojim križem."

"Zdaj pa še nekoliko o Henriku, Anita. Veš, ta človek nosi svoj križ že leta in leta, težak križ je in siromak je že ves truden in bolan od težkega bremena. Skoraj je že prepričan, da dolge poti ne bo nikoli konec."

"Žal mi je, jako mi je žal. Ampak zakaj Henrik ne nosi križa za Jezusom, potem bi videl, da ni tako strašno težak?"

"Ali boš molila za Henrika in darovala svoj križ zanj Jezusu vsak dan od danes naprej?"

"Bom, bom, dragi gospod. Še več. Prosila bom Jezusa, naj meni naloži Henrikov križ in ga bom nesla na Kalvarijo mesto njega. Saj je zaslužil to, ko se me je tako velikodušno spomnil z denarno podporo."

Ali sem mogel kaj večjega in plemenitejšega pričakovati od tega otroka? Prečudna čustva so se dvignila v moji notranjosti in nisem jih mogel takoj razbrati in postaviti v primerno vrsto. Ko sem pa odhajal proti domu in si skušal v glavi vse obnoviti, kar sem bil ravnokar doživel, se je vse zaostriilo v meni v eno globoko zavest:

"Mora, mora Henrik najti svetlobo in milost pri Bogu, zakaj nemogoče je, da bi se Bog do konca ustavljal in bi mu Anita velikodušnost ne omehčala Srca..."

(Dalje.)

VELIKA JAMA

Iz nemškega.

BIL je lep spomladanski dan. Poslavljali smo se od svojega gostitelja, prijaznega nadgozdarja v Trnovem. Treba je bilo oditi na vse zgodaj, zakaj pot nas je imela voditi preko visokega Mršavca in od tam v Krnico. Podali smo si roke, prijateljsko smo si voščili na svidenje in se odpravili. Vodil nas je stari gozdni čuvaj Kurt.

Nov dan je vstajal čez hrib in plan. Radostno so se oglašali petelini in pozdravljali belo jutro. Zrak je bil kristalno čist, nekoliko prehladan za zgodnje planince. Prsi so se nam širile v veseli prešernosti, da se je zdaj ta zdaj oni oglasil z mogočnim vriskom in klical ves svet na korajžo.

Stara ženica nam je prišla naproti. Košarico cvetja je imela na roki.

"Kupite planinke, gospodje, kupite jih od stare žene, ki vam vse dobro želi."

Saj res! V gore gremo, pa nič planink nimamo. To pa res ni prav.

V hipu so bili naši klobuki okrašeni z belim planinskim cvetjem. Po taki dobri kupčiji smo nadaljevali pot.

Naš vodnik Kurt je bil navadno precej molčeč mož, danes so pa bile zatvornice njegove zgovornosti na stežaj odprte. Marsikako debelo nam je povedal v izbrani lovski latinščini, da smo imeli dosti smeha.

Dolgo smo že stopali pod senčnim zelenjem košatih dreves, ko nas Kurt nenadoma ogovori:

"Gospodje, ali se vam ljubi narediti nekoliko ovinka? Rad bi vam pokazal nekaj prav zanimivega. Videli boste kraško jamo, najglobljo, kar jih premore Trnovski les."

Vsi smo vedeli, kaj je kraška jama, videli pa še nobene nismo. Tako smo se brž vdali Kurtovemu povabilu in nastopili potrebni ovinek. Nismo še dolgo hodili, ko odjekne Kurtov opomin:

"Stojte, na cilju smo."

Ustavili smo se in gledali, zakaj je bilo treba tako nenadoma pretrgati korak. Šele sedaj smo tik pred seboj zapazili med gostim grmovjem lijaku podobno udrtino, ki je imela po-

meniti tisto napovedano "Veliko Jamo". Kurt je kratko razložil:

"Je nekaj večjih jam na Krasu, bolj globoke nobene."

Nagibali smo se prav čez rob in skušali pogledati doli do dna, seveda brez uspeha. Spuščali smo kamne v globočino. Zadevali so se ob ostre stene, odskakovali od skale do skale, votlo je odmevalo iz globočine. Nazadnje se nam je zdelo, da je vsak kamen čofnil v vodo na dnu.

Kurt je stal sam zase ob grmu in videlo se mu je, da se je bil globoko zamislil. Bilo je že čas za odhod, pa se ni ganil.

"Ali sanjate, Kurt?"

Sunkoma se je obrnil. Tedaj sem videl, da mu solze drsijo po licih, ki so bila podobna gorskim rebresom.

"Spomini, spomini, dragi gospod. Nikoli jih ne bom pozabil. Da vam je znano, kaj sem doživel ob tej jami, me ne bi vprašali, če sanjam. Videli ste solze v mojih očeh, ni jih veliko, ki so jih videli. Zato vam povem, zakaj sem jokal."

Sedel je pod grm v travo in mi smo polegli ob njem. Precej časa je ostal nepremično z glavo naslonjen ob koleno. Nismo si upali, da bi ga silili k besedi. Končno je dvignil glavo in vsakega posebej pogledal z očesom, ki je razodevalo prečudno melanholično občutje srca. Potem je začel pripovedovati.

"Tega je že kakih štirideset let. Takrat sem bil še mlad dečko. Ravno sem bil nastopil službo gozdnega čuvaja in z mano moj brat Jože, le nekoliko starejši od mene. Bil je najgorši fant v fari in plesalec, da mu ga ni bilo para. V Trnovem so imeli veliko veselico s plesom, kakor je tam vsako leto navada. Jože in jaz sva tudi bila tam. Nič čudnga, če so se lepe oči sočne Cilke obračale za mojim bratom, njegove pa seveda za njo. Ves dan je plesal Jože in z nobeno drugo ko s Cilko. Stari in mladi so ju radi gledali, ko sta se vrtela in sukala, kakor da plavata po zraku.

Meni ni bilo do plesa. Stal sem nekoliko v ozadju in na drevo naslonjen opazoval poskočno družbo. Ne vem, kako dolgo sem bil tam sam zase, ko me nekdo potrka na ramo. Ozrem se in pred menoj stoji mladi drvar France. Njegov divje prostaški obraz mi je bil dobro znan.

"Ne plešeš, Kurt, prav nič ne plešeš?"

"Ne plešem, France. Ples ni moje veselje."

"Pa mora biti le užitek s Cilko plesati. Kaj misliš, Kurt?"

"Ne vem."

Ampak tvoj brat, ta se po mojih mislih vse preveč s to Cilko peča. Bolj kot je dobro zanj, tako ti rečem."

"To pa tebi nič mar, France."

"Kaaaj? Meni nič mar?"

Obrnil sem mu hrbet in ni ga bilo več. To-rej spet nekdo, ki mu je Jože ob Cilki na potu...

Pozno smo se vračali proti domu. Jože in jaz sva spremljala Cilko. Šalila sta se in smejala, jaz sem skoraj brez besede stopal za njima. Nehote so mi prišle na misel Francetove besede. In glejte, naenkrat je stopil iz teme pred nas.

"Jože, pusti pri miru to dekle, verjemi, da bo bolje za te tako."

"Ali si ob pamet, France? Cilko naj bi pustil?? O, tega pa ne. Rajši . . ."

"Zapomni si, Jože, če je ne pustiš, boš imel opravka z menoj."

Jože se je smejal.

"Opravka s teboj, France? O, za to bo še dosti časa."

"Čuvaj se, Jože!"

France se je umaknil s pota in stopili smo dalje. Večkrat sem se ozrl. France je stal nepremično na istem mestu in gledal za nami.

Tri mesece po tistem je bilo. Sredi predpusta sta se imela Jože in Cilka poročiti. Teden poprej smo imeli grozansko vreme. Oblaki so se podili pod nebom kot razjarjeni tigri, kraška bora je plesala po hribih in bila z dežjem po šipah. Bila je strahotna noč. Jože je moral v službo — v temni gozd prav tisti večer. Nič ni pomagalo, da je Cilka jokala, nič izgovora ni bilo v strašnem vremenu. Dolžnost je dolžnost in v službi je kruh.

Čudno tesno mi je postalo pri srcu, ko sem videl, da Jože odhaja. Ali je bila slutnja ali kaj? Stekel sem za njim in mu začel prigovarjati, naj nocoj ostane doma. Sam sem se ponudil, da grem namesto njega, češ da mi nekaj pravi, da ne bo brez nesreče. Smejalo se mi je.

"Kurt, ali si se pozabil nocoj. Sram naj te bo. Saj ne odhajam prvič v takem vremenu. Ali ne poznam teh gozdov kot svoj lastni žep? Pojdi, podji, Kurt, in s temi rečmi se ne vračaj predme. Vlezi se in zaspi. Saj si ves dan dosti garal."

Tako je odšel. Jaz pa nisem vso noč minute prespal. Toplo sem molil za Jožetovo varnost. Zjutraj sem bil dvakrat tako truden ko prejšnji večer.

Napotil sem se po vasi na sprehod, kakor je bila moja navada. Ni se še bil naredil dan. Bora je še dosti pihala, nebo je pa bilo obrisano in brez najmanjšega oblčka. Stotine zvezdic je sijalo navzdol in vse naokoli je dihal mir, kot da ni na vsem valovanju človeških strasti.

Nenadoma srečam državja Franceta. Ni se ustavil, plašno je zavil v nasprotno smer. Tudi jaz sem se obrnil in krenil nazaj proti domu. Použil sem zajterk, obesil na rame puško in torbo. Treba je bilo v službo in vse drugo naj bo, kakor more.

Opoldne sem se vračal iz gozda in našel vso vas nenavadno razgibano. Kmetje in mladi fantini so postavali v gručah in se očitno o važnih rečeh menili. Ko sem prišel blizu do njih, so umolknili kakor na neslišen ukaz. Postal sem radoveden in sem vprašal tega in onega, kij bi utegnilo biti. Pa so se vsi izogibali in ničesar povedali. Končno sem prišel do nadgozdarjeve hiše. Mož je stal z nekaterimi možmi ob cesti. Ko me je zagledal, mi je mignil, naj stopim ž njim.

“Kurt, tvoj brat” — nekaj me je zbadlo v srce — “tvoj brat je imel ponoči službo in ga še vedno ni iz gozda.”

Vprašujoče me je gledal, kakor bi hotel videti, če je meni kaj znano o bratu. Ko je spoznal, da nič ne vem, je počasi postavljaj besede:

“Bati se je, da se je siromaku kaj primerilo. Davi so našli drvarji blizu Velike jame Jožetov klobuk. Tudi puška je visela na grmu in nekaj zaplat od njegove obleke. Bilo je dosti globoko do vrhnjega roba, zato si nihče ni upal navzdol. Ob prepadu na travi so našli sledi, da sta se morala dva človeka boriti na življenje in smrt. Poslal sem v Gorico po može na sodniji. Popoldne pridejo gor.”

S solzami v očeh sem stopil na cesto. V grlu me je tiščalo, da nisem mogel zaniti najmanjše besede.

Ubogi moj Jože . . .

Kako se je stvar naprej razvijala, si lahko mislite, dragi gospodje. Sam sicer nisem bil zraven, pa sem vse zvedel pozneje. Možje od sodnije so prišli in dali preiskati vsako ped zemlje ob Veliki jami. Tudi klobuk, puško in za-

plate so privlekli iz jame. Vrvi niso imeli s seboj, torej so pobrali vrvi od zvonov v podružnični cerkvi ter jih zvezali v eno samo dolgo vrvo. Pogumen fantin se je spustil globoko navzdol. Na skali, ki je štrlela iz navpične stene, je viselo truplo mojega brata, strašno razmesarjeno.

Zdravnik je pristopil in izrekel usodno besedo: Smrt . . .

Čez dva dni smo pokopali ubogega Jožeta na vaškem pokopališču in tako je moja zgodba pri koncu.”

Dve debeli solzi sta pripolzeli po licih raskavega moža in glava se mu je sklonila globoko na prsi.

“Kaj pa morilec?” smo radovedno vprašali.

“Vsa vas je vedela za njegovo ime. Še isti dan so ga zaprli, seveda je bil drvar France. Sedel je v ječi nekaj mesecev, pa je spet prišel med nas, ker mu niso mogli ničesar dokazati. Ostal je osem dni na vasi, potem je splezal v zvonik in skočil na tla. Z razbito glavo so ga našli prav tam.”

“Kaj se je zgodilo z lepo Cilko?”

“Lepa Cilka? Ali se spomnite one stare ženice, ki vam je zjutraj planinke prodala? Tisto je Cilka. Nikoli se ni omožila. Ampak zdaj je res že kaj pozno, treba, treba je iti naprej.”

Vstal je nameril korak v strmo reber. Globoko ginjeni smo šli za njim.

KOLEDAR ZA 1939.

Poleg tistega, kar smo našli na prejšnjih straneh o vsebini novega Koledarja, imamo še precej drugih prispevkov, ki so deloma že v naših rokah, deloma pa šele obljubljene. Pa saj ni treba, da bi vse naenkrat izklepetali. (Da je tudi Mr. Leskovec svoj prispevek poslal, je že na drugem mestu povedano.)

Kar je še treba povedati, je tole:

Čas hiti — in mi hitimo ž njim. Ne bo več veliko časa, ob koncu avgusta bo treba v glavnem že zaključiti urejevanje. Saj veste, da je naš Koledar rad zgodnji, tako da vse druge po celem svetu poseka.

Zato se prav hitro odločite, če mislite kaj poslati. Nič ne odlašajte na drugi teden, še na drugi dan ne.

Zelo glasno bi pa radi pojmrli in povedali, da imamo v rokah danes šele — EN SAM OGLAS . . . Kaj pa to pomeni????

MLADA SLOVENIJA V KANADI

SPOMINI NA POTOVANJE V KANADO

Emica Forjan

(Konec.)

DRUGI dan proti večeru smo stopili na krov in občudovali tam lepoto božjega stvarstva. Noč je bila mirna, le iz daljave se je čulo rahlo, zamolklo hrumenje — morje je butalo ob obrežne skale. Zrak je bil čist in je dišal po morju. Bleda luna je obsevala morsko gladino in tu pa tam se je videla luč iz daljave. Z neko tiho žalostjo smo gledali proti evropski obali, ki nam je zdaj zdaj imela zginiti spred oči.

Po šestih dneh je parnik pristal v New Yorku. Skoraj nerada sem zapustila parnik, ki mi je postal v enem tednu drugi dom, pa zopet sem bila vesela, da smo kmalu stopili na suho. Prišel je hip ločitve od sopotnikov, vsak je hitel proti svojemu cilju. Naju je sprejel g. Zakrajšek in naju odvedel do avtomobila, ki naju je potegnili do postaje.

Še isti večer ob sedmih smo stopili na vlak in se vozili vso noč. Spotoma smo se ustavili v mestu Betlehem, kjer je izstopilo nekaj ljudi. Potem pa spet naprej, dokler nismo zjutraj nekako ob devetih obstali v mestu Niagara Falls. Tam smo vsi izstopili. Ker s sestro nisva znali angleško, naju je agent odpeljal do nekega trgovca. Bil je Slovenec in zelo prijazen mož. Prav po domače se je razgovarjal z nama. Povedal nama je, da bova nekako ob dveh popoldne že v Hamiltonu na kanadski strani.

Med vožnjo tja, namreč proti Hamiltonu, sem si pazljivo ogledovala svet v Kanadi. Zemlja je bila skrbno obdelana. Tu pa tam smo našli leteli na gručo ljudi, ki so radostno obirali rdeče jagode tik ob progi. Zdaj pa zdaj je vlak smuknil preko potočka. Spet so misli uhajale nazaj v domovino. Spet se mi dozdevalo, da slišim šumenje bistre Mure in žgolenje drobnih

ptičič v domačem gaju. Spoznala sem, da je tudi Kanada lepa. Pa še prav dopadla se mi je. Hribček tu, hribček tam, ves obsejan z zelenjem in cvetjem. Ali mi bo ta zemlja mogla nadomestiti domovino tam daleč za morjem — — ?

Končno smo zagledali skozi okno mesto Hamilton. Še malo in bili smo na postaji. Komaj izstopimo, že zagledam pred seboj ljubo mamo in bratca. Z njima je bilo tudi precej drugih slovenskih rojakov in rojakinj. O, kako veliko iznenadenje in veselje, ko se po dolgih letih snide mati z otroci! Le škoda, da ni prišel še ata. Zelo sem ga pogrešala.

Po prvih pozdravnih besedah smo se odpeljali do družine Štefana Tivadarja. Mrs. nam je izvrstno postregla. Pa tudi Mrs. Beligač je imela veliko truda ob najinem prihodu. Obema najlepša hvala!

Ampak tukaj ne smem pozabiti Mr. Vinčeca, ki so bili nama ves čas tako skrben in očetovski prijatelj. Bili so na stanovanju pri družini Tivadar. Toda ravno takrat jih ni bilo doma. Bili so na delu. Toda kmalu so prišli domov in razpletel se je med nami živahen pogovor. Povedali so, da so imeli tih namen, preseñetiti najine starše, zato so naju hodili vsak dan čakati na postajo. Ta reč se pa ni posrečila, zakaj najini starši so dobili obvestilo naravnost iz New Yorka, kdaj prideva na postajo Hamilton.

Tako je prišel hip, da smo nastopili zadnje potovanje, to je iz Hamiltona na našo farmo pri mestecu St. George. Ko smo prišli tja, je bila moja prva pot v hlev, zakaj vedela sem, da bom ata najbolj gotovo tam našla. Takoj za menoj je prihitela še sestra. Res sva našli ata tam ko je ravno molzel krave. Kako se je začudil in se razjokal od veselja, ko je po dolgih desetih letih zagledal pred seboj svoje hčerki.

Naj še omenim, da smo za najin prihod priredili lep party, ki se ga je udeležilo mnogo Slovencev, posebno iz Hamiltona. Prav prijetno smo se imeli, h koncu pa zapeli znano pesem:

Zdaj smo delo dokončali,
da bi tudi sladko spali.
Vsa vročina je zdaj proč:
Lahko noč!

DOPIS IZ KANADE

Bartonville, Ont.

MINILA sta že dva meseca od mojega zadnjega dopisa v list Ave Maria. Sam ne vem, kaj je prav za prav krivo, da se nisem tako dolgo oglasil. Morda je nekoliko kriva lenoba, vendar vsega ne. Nekaj odgovornosti gotovo nosi tudi ta pasja vročina. Prideš iz tovarne in komaj čakaš, da se nekoliko odpočiješ v senci. Saj je treba od tovarne do doma še gnati bicikelj kakih pet milj. To za človeka pri petih križih ni več karsibodi.

Zdaj bom pa povedal, kako smo se imeli na društvenem pikniku pri sobratu Zveru v St. George dne 22. maja. Prav po domače smo se zabavali. Zlasti tisti, ki so še bolj med mladimi, so imeli obilno zabave. Igrala nam je harmonika in tri kitare. Kaj bom tajil, še jaz sam sem se parkrat prav pošteno zasukal. In glejte, moja kurja očesa, ki mi drugače toliko nagajajo, so mi takrat popolnoma prizanesla. Menda sem preveč mislil na naš znani pregovor, ki pravi: Kdo bi zmerom tožen bil, to ne more biti. Bog je pamet nam delil, tugo razpoditi.

Bilo nas je res lepo število skupaj. Tudi Slovenci iz Toronta so prišli med nas. Samo škoda, da je tako hitro mineval čas. Preden smo se dobro zavedali, je bil že mrak. Tedaj smo se pa vsi v najlepši slogi in disciplini razšli. Vsak je imel precej dolgo pot do svojega doma, zakaj raztreseni smo po precej velikem ozemlju. Vsak je pa tudi z veseljem obljubil, da bo prišel zopet na prihodnji piknik in še druge s seboj pripeljal. Tako je upati, da se snidemo kmalu v še večjem številu.

Ko sem se tisti večer peljal skozi Hamilton, se mi je zdelo, da se peljem skozi našo belo Ljubljano, tako domače mi je bilo pri srcu. Sam sebi na čast sem zapel en solo in bila je tista belokranjska:

Oj, dekle koroško, le čakaj na me,
ko bo Kolpa gor tekla, bom prišel po te.

Zdaj pa še to. Na pikniku smo naredili čistega dobička za našo društveno blagajno \$44.34. Ni veliko, vendar je pa en kamen več za gradbo blagajne. Denarja imamo sedaj na

banki \$226.81. Taka svota bi se ne mogla nabrati iz same mesečnine po deset centov. Zato prirejamo od časa do časa zabave in piknike.

In še kaj drugega. Dne 6. julija je umrl v Torontu naš rojak Jurij Miroslavic. Doma je bil iz Goljeka pri Vinici. V domovini je pustil ženo in dva otroka. Slabe delavske razmere in bolezen, ki je bila že leto dni stara, ga je spravila tako daleč, da je ostal brez vsakih denarnih sredstev. Bilo je na tem, da ga bo mesto pokopalo in nihče ne bi vedel, kje je njegov grob. Toda usmilil se ga je brat iz Sadbury in njegove žene brat Albin Žagar v Kirkland Laku. Ta dva sta poskrbela za primeren pogreb. Sedaj vemo za njegov grob, ki je na katoliškem pokopališču v Toronto. Naj v miru počiva.

Naše društvo Slov. Katoliška Družina v Hamiltonu je pa priredilo 3. julija presenečenje Mr. in Mrs. Rozman za 25 letnico zakonskega življenja. Bila sta do solz ginjena. Skoraj vsi, ki so bili povabljeni, so tudi prišli. Med drugimi skoraj vsi člani društva, celo oni iz St. George. Tri družine pa so prišle iz Toronta in dve iz Stony Creeka. Že pozno zvečer smo se razšli. Kako bo na novem društvenem pikniku dne 17. julija, ki se bo spet vršil pri bratu Zveru, bom pa drugič poročal. Radoljuben pozdrav vsem, ki vas je slovenska mati zibala.

Jože Starešinič.

ODPRTO PISMO G. M. H. V TIMMINSU, ONT.

Jože Starešinič, Bartonville, Ont.

VLISTU "Naprej" z dne 15. junija t. l. sem čital dopis iz Timminsa, Ont. izpod peresa M. H. Dopisnik piše, da smo tukajšnji Slovenci organizirani (v Hamiltonu in okolici) v takozvano Društvo Slovenske Družine. Prijatelj M. H., motiš se, ker si izpustil besedo: katoliške. Naše društvo se namreč imenuje: Slovenska Katoliška Družina. Med drugim pišeš, da naše društvo prireja hišne zabave in piknike, da pa niti člani ne vedo, kam gre dobiček. Sem predsednik tega društva. Kot tak bi se sramoval, če bi bilo res, da bi mogel samo en član našega društva po pravici pokazati samo na en cent dobička, ki bi ne šel v društveno blagaj-

no. Ko tisto trdiš, ne bom rekel, da se samo motiš, ampak da OČITNO LAŽEŠ, ko trdiš, da člani ne vedo, kam gre dobiček. S tako lažjo bi rad vzel društvenim uradnikom dobro ime. Torej tudi meni kot predsedniku. Iz tvojega dopisa vidim, da bi rad zasejal ljuliko med pšenico. Toda prijatelj M. H., za to bom jaz dobro stal, da ti ne bo uspelo. Saj itak vsak društveni član prav dobro ve, da ni resnica, kar si napisal. Dalje si napadel P. Bernarda Ambrožiča, ko pišeš, da je v St. George zakramente delil in odnesel par težko zasluženih dolarjev. P. Bernard v St. George ni niti cerkve imel, da bi v njej delil zakramente. Ondotni rojaki so ga samo povabili na obisk, da bi videl, kakšne farme imajo, in odzval se je njihovemu povabilu. Sicer pa lahko rojaki v St. George sami povedo, koliko je resnice v tvojem dopisu. Znano pa mi je, da ko si ti prišel v St. George, so te ondotni rojaki sprejeli kot rojaka in šele sedaj vidijo, koga so sprejeli. Na druge reči v tvojem dopisu ne bom odgovarjal, zakaj tisto se ne tiče mene in društva. Upam pa, da se bo našel mož, ki ti bo tudi na ostalo dal primeren odgovor.

DVE SOSEDI, KI ZNATA V MIRU ŽIVETI

P. Bernard.

DA ne bom delal nepotrebnih ovinkov, povem kar takoj, da sta ti dve sosedi Amerika in Kanada.

Med njima ni nič takih komedij, kot jih uganjajo na nešteti meddržavnih mejah tam v blaženi Evropi. Tam so menda vse meje "zavarovane" proti sosednim državam z najrazličnejšimi utrdбами, zemeljskimi, podzemeljskimi in nadzemeljskimi... In tiste utrdbe zagotavljajo tako "varnost", da ne slišimo drugega ko govorjenje in pisanje o vojskah, ki imajo vsak čas izbruhniti, če še niso. Med Ameriko in Kanado ni na vsej čez tri tisoč milj dolgi meji nobene take "varnostne" naprave.

Pa sta si bili ti dve državi kako poldrugo stoletje dosti hudi sovražnici. Za časa ameriške revolucije so se Amerikanci in Kanadci bojevali med seboj v Quebecu in Montrealu. Zopet

so si stali nasproti pri Detroitu in na velikih jezerih v letu 1812.

Po tistih dogodkih je bilo v Ameriki dosti razburjenja zoper Anglijo in njen dominion Kanado. Ko je prišel angleški poslanik Sir Charles Bagot leta 1817 v Washington, pač ni imel prijetnih potov. Amerikanci so ponosno dvigali glave, zakaj njihova vojska na velikih jezerih nekaj let poprej je odnesla zmago nad Kanado.

Sir Charles Bagot je bil zelo miroljuben mož. Sreča je bila, da je našel v Washingtonu v vlogi državnega tajnika človeka, ki je bil prav tako kot on sam sprejemljiv za vsako pametno besedo. Ta mož je bil Richard Rush. Obenem sta bili tudi obe državi — Amerika in Anglija — naveličani vojskovanja, zakaj te vrste sport je postal za obe nekoliko preveč drag.

Tako nekako so torej stale stvari, ko sta se začela prej omenjena moža pogajati, vsak v imenu svoje države. In iz njunih pogajanj se je rodila pogodba, kakoršne svet ni poznal ne poprej ne pozneje. Pri takih pogajanjih bi vedno šlo za poglobitno vprašanje: Kaj je treba storiti na mejah, da ne pride do ponovnih nepotrebnih prask. Z drugo besedo: Kako naj Amerika zavaruje svoje meje, in kako Kanada?

Seveda sta si tudi ta dva moža stavila podobno vprašanje. Kar je najbolj zanimivo, je to, kako sta na ono vprašanje odgovorila: Bil je kratek odgovor, ki se je glasil: NIČ! Nobene utrdbe, nobene "varnosti".

Še danes je vsaj tretjina meje med Ameriko in Kanado na vodi, na velikih jezerih. V tistih časih je bilo vodne meje še več. Potemtakem je bila nevarnost za medsebojne praske v prvi vrsti na vodi. In tako sta predstavnika dveh močnih držav dogovorila skleniti pogodbo, da se do skrajnosti omeji ladjevje na velikih jezerih. Po tej pogodbi je smela vsaka od obeh držav imeti na dveh spodnjih jezerih samo po eno ladjo sto tonami, enim samim majhnim kanonom, na gorenjih dveh jezerih pa do dve taki ladji. Ni treba dostavljati, da to prav za prav niso bile bojne ladje, ampak kvečemu plavajoče carinarice.

Prav tako sta sklenila moža, da se imajo razdejeti vse utrdbe na suhem na obeh straneh.

Ali pa Amerika in Kanada to pogodbo tudi izpolnjujeta? Natančno po črki in istotako po smislu. Od tistega časa se je samo enkrat zgodilo, da je "sovražnik" udaril čez mejo med obe-

ma državama. To je bilo leta 1866. Iz Amerike je udarila posadka 500 mož v Kanado in je premagala kanadsko posadko, ki se jim je postavila v bran. Napadalci so bili člani Irske Revolucionarne Družbe.

Zelo "zmagoslavno" so se revolucionarji vrnili v Ameriko. Toda nihče jim ni priredil pričakovanega triumfa, pač pa so ameriške oblasti brez obotavljanja poslale poveljnike revolucionarjev v — ječo. Takoj nato so seveda prenehale vse "sovražnosti".

Kakšno prisrčno prijateljstvo vlada med obema državama, je zlasti razvidno iz sledečega. Vsako leto — od 1921 — se snidejo ameriški in kanadski častniki v Torontu na strelske tekme. In neki ameriški regiment pokloni kanadskemu regimentu ameriško zastavo, ki jo Kanadčani z veliko častjo sprejmejo in nosijo poleg svoje lastne.

Še na drugačne načine dokazujeta obe deželi, da njihova državnika v letu 1817 nista besedovala tjavendan. Obe državi namreč si postavljata mirovni spomenik v obliki velikanskega parka na meji sredi med Atlantskim in Tihim oceanom. Park bo obsegal 2200 akrov. Darovala je polovico Kanada (povincija Manitobá), drugo polovico Amerika (država North Dakota.)

Na ozemlju je dosti lepih naravnih prizorov, dolinic in gričev, pa tudi nad dvesto štirideset jezerc. Po načrtu naj bi ostal kolikor mogoče v svojem prirodnem stanju, samo primerna pota in steze naj se naredijo. Park naj bi bil tudi pribežališče in zavetje najrazličnejšim živalim in pticam. Pravijo, da je avgusta meseca ondi več ptičev pevcev kot kjerkoli v Državah na enako obširnem ozemlju. Ob obeh mejah bodo krasni vrtovi, sredi njih pa veličasten vodomet, obdan "častnim dvorom miru". Do tega dvora miru bo vodila od severa iz Kanade, cesta provinc (kanadskih), od juga pa cesta držav (ameriških.) Ob koncu obeh cest stoji visok drog z zastavama obeh držav. Naj še omenimo, da "dvor miru" leži napol v Ameriki, napol v Kanadi. Pomeniti ima nekak "prstan", ki sta si ga nataknila obe državi v znamenje večnega medsebojnega prijateljstva.

Kdaj se bosta našli kje v Evropi vsaj dve državi, ki bosta uravnali medsebojno razmerje po zgledu teh dveh sosed, ki znata v besedah in življenju med seboj živeti v tako lepem miru?

APOSTOL GOBAVCEV

Življenje Fathra Damijana.

Priredil P. Bernard.

(Dalje.)

MED tem je naš apostol gobavec umiral, polagoma sicer, toda gotovo. Vendar je še vedno opravljal službo med gobavci. Vsak je lahko videl, kako gine z njegovega obličja nekdanji žar in sveža mladost. Udje se mu niso hoteli več tako prosto gibati kot v prejšnjih letih. Vse njegovo gibanje med gobavci je kazalo, da mu telo postaja neizrečno trudno, čeprav je bil duh še ves voljan in poln neukrotljive gorečnosti.

Prišlo je tako daleč, da je imel večino noči brez spanja in jedi je užival z veliko težavo. Jemal je neke japonske kopeli, ki so mu pa prinašale le kratkotrajno olajšanje. Damijan je vedel, da zaenkrat še ni zdravil za gobavo bolezni. Sam je pa izrazil upanje, da bodo morebiti kdaj v prihodnjosti zdravniki z veliko požrtvovalnostjo iznašli sredstvo za to strašno kugo.

Že poprej enkrat smo omenili, da sta prišla še dva druga misijonarja na pomoč apostolu gobavcev. Bila sta očeta Konrad in Vendelin. Živel so skupaj pod eno streho, toda Damijan je hotel imeti posebne stanovanjske prostore v prvem nadstropju. Tudi jedel ni nikoli z njima pri isti mizi.

Čeprav se je moral čutiti v takih razmerah vedno bolj osamljenega in zapuščenega, vendar ni nikoli zgubil dušnega miru in notranje zadovoljnosti. Še celo hvalil se je s tem, da ga je Bog izvolil za veliko trpljenje, ki ga ima zednačiti s tistimi, za katere je daroval vse svoje duhovniško življenje.

V tistih časih je bilo Damijanovo delo na otoku Molokaj po vsej Evropi tako znano, da so listi in časopisi skoraj vsak dan poročali o njem. Zato so prihajali od mnogih strani tudi darovi za cerkve in šole. Niso pa prihajali darovi samo od katoličanov, ampak tudi od drugovercev, na primer od nekega angličanskega duhovnika.

Nastalo je pa vprašanje, kako naj se taki darovi porabijo. Father Damijan je sprva mislil, da bi jih porabili samo za katoliške gobavce in njihove ustanove. Toda ko je slišal, da drugi

drugače mislijo, si je dal svetovati in se ponižno podvrigel nasvetom tistih, ki so dejali, da morajo darovi iti v korist vseh gobavcev, pa naj bodo katoliški ali ne. Tudi to kaže veliko srce našega apostola gobavcev.

Ko se je novo leto 1989 začelo pomikati proti zgodnji pomladi, je začel P. Damijan z zadnjimi pripravami za odhod v večnost. Bil je komaj 49 let star. Bil je ves vdan in še vedno brez sočutja do samega sebe. Zadnje pismo, ki ga je pisal bratu Pamfilu, dovolj jasno priča o tem. V njem beremo med drugim tele besede: "Moja bolezen je taka, da mi ne kaže več toliko pisati Tebi in drugim domačim, kakor sem imel navado pisati v prejšnjih časih. Vendar sem prav srečen in zadovoljen. Naj bo vsa moja bolezen v večjo čast božjo in za izpolnitev njegove svete volje. Še vedno mi je dano, čeprav ne brez težav, da vsak dan opravim najsvetejšo daritev, pri kateri se spominjam vseh svojih dragih. Ali pa tudi vi tam daleč molite zame in me drugim priporočate v molitev, ko sem je tako potreben na svoji hitri poti proti grobu? Naj mi Bog da moč in milost stanovitnosti, da bo smrt zame srečna."

Skozi ves mesec marec je bil nazunaj še precej po navadi. Ko ga je dne 23. marca videl p. Vendelin, si ni mislil, da je kaj posebnega ž njim. Toda prav kmalu potem je moral leči. Opravil je še enkrat sveto spoved od vsega življenja in prejel sveto popotnico. Kmalu nato tudi poslednje olje. Smrt se je res hitro bližala in Damijan je z mirnim srcem štel njene korake. Z bistro pozornostjo je opazoval in našteval pričujočim spremembe na svojem telesu.

"Rane se mi celijo, hraste postajajo črne. To so znamenja bližnje smrti. In poglejte moje oči. Premnogo gobavcev sem videl umirati, vsa ta znamenja predobro poznam. Vidim, da me Bog kliče na velikonočno praznovanje v nebesih. Naj bo zahvaljen za to!"

Oba duhovnika sta bila ob njegovi strani. Eden ga je vprašal:

"Kadar boš v nebesih, menda ne boš pozabil tistih, ki bodo po tvoji smrti sirote postali?"

"O, tega pa ne. Ako imam kaj veljave pri Bogu, bom prosil za vse gobavce tam gori."

Oče Vendelin mu je dejal: "Preden umrješ, zapusti nam svoj plašč kakor Elija svojim učencem, da ostane med nami tvoje veliko srce."

P. Damijan se je pošalil:

"Pa kaj boste ž njim? Saj ni drugega v njem kot gobe, same gobe."

Vedno z večjo težavo je dihal. Komaj je še spregovoril kako besedo. Njegovo zadnje vprašanje je bilo: "Ali — boste skrbeli — za moje — dečke?" Mislil je na mlade gobavce v posebnem zavetišču. Seveda so mu navzočni to sveto obljubili, kar mu je bilo očitno v veliko olajšanje.

Med molitvami in premišljevanjem je poteklo še nekaj dni. Tu pa tam je bolnik zgubil jasnost zavesti, pa ves izraz njegovega obličja je tudi v takih trenutkih kazal, da se duša bavi z božjimi reči. Prvi dan velikega tedna leta 1889 je prišel konec. Brez posebnega smrtnege boja se je velika Damijanova duša ločila od telesa, ki je bilo zavoljo brezštevilnih gob spreminjeno v prečudno žalostno razvalino.

(Konec prih.)

FOREST CITY, PA. — Piše —? — — ???

Jaz bi pa zdaj rada neko staro zgodbo napisala, ki so nam jo povedali naš stari oče. To so bili Andrej Svete iz fare Borovnica, podomače Tuščev oče. Zgodba se je dogodila še v tistih časih, ko ni tekla železnica skozi Borovnico proti Trstu. Takrat je bilo vse polno roparjev po gozdih nad Borovnico vse tja do Logatca. Nobena oblast jih ni mogla odpraviti. Bilo je nekoč ravno med polnočno sveto mašo, ko je bila pri Ribiču na Dolah samo gospodinja doma za varuha. Naenkrat pridejo v hišo roparji in začno nadlegovati gospodinjo za denar. Obetali so ji strašne muke, ako ne bi hotela dati denarja. Gospodinja je bila vsa preplašena in si ni vedela pomagati. Tedaj je v naglici poklicala Marijo na pomoč in ji obljubila, da ji bo postavila na vasi kapelico v čast njenih sedmerih žalosti, ako jo ona reši iz rok roparjev. Komaj je bila obljuba narejena, pride nenadoma tako močan vihar, da so vse luči ugasnile. Tema je roparje toliko zmešala, da je mogla gospodinja po skrivnih potih zbežati iz hiše in ulti roparjem. Pozneje je res dala postaviti zaobljubljeno kapelico, ki je gotovo še tudi drugim v dobrem spominu, ne samo meni. Žena ni dolgo živela, ker je prestala preveč strahu tisti večer, toda od nje postavljena kapelica je živ spomenik tega dogodka. Naj nam tudi ta zgodba kliče v spomin resnico, da Marija pomaga, ako se k njej zaupno zatekamo.

Krik! Krik! Krik!

KDO TAKO KRIČI?

“Ave Maria”

KLIČE IN PROSI:

Ne pozabite me!!

KOMU VELJA TA PROŠNJA?

?? Morebiti ravno tebi ??

**POGLEJ MESEC IN LETO POLEG
SVOJEGA NASLOVA!**

POSTOJ IN IZPRAŠAJ SI VEST!

KRIŽEM KRALJESTVA KRIŽA

P. Hugo.

ŠE o enakopravnosti ruske žene. — Da, v Sovjetiji je žena z možem enakopravna. To se pravi, z možmi vred mora delati v težki industriji. V rudokopih in premogorovih mora vihteti kramp in sploh vsa težaška dela opravljati, za katera so le moške roke. Samo da jo razni moški 'bosi' ne izrabljajo le kot delavke, ampak tudi kot ženo. Boljševiško časopisje samo poroča o nekom, ki je mater delavko prisilil, da mu je dala svojo 13 letno hčerko za ženo. Nekateri kar izbirajo med svojimi delavkami. O nem je znano, da je že sedemkrat premenil ženo. Mnogi pa niti te formalitete ne poznajo, da bi se razporečili in drugič poročili. Kar sami si takorekoč ugrabljajo dekleta, često mladoletna. Katera ne pristane, da bi ž njim živela, jo da strahovito pretepsti, da ji iztepe njeno trmo. Taki osvoboditelji žene so boljševiki.

ČASTNIKA vredna svojega imena. — Ob izbruhu španske civilne vojne sta dva pomorska častnika v Asturiji, ki je bila krvavo rdeča, dobila povelje, da odrineta s svojima ladjama proti vstašem. To sta bila Feliks Fernandez Fournier in Jožef Piury Quesada. Oba izrazita katoličana, sta neustrašeno izjavila, da tega ne moreta storiti. Prvemu so dali 10 minut, drugemu pa 48 ur odloga, da se premislita, sicer bo ta ustreljena. Brez premisleka sta odgovorila, da ne potrebujeta nikakega odloga, ampak sta takoj pripravljena rajši umreti, kot omadeževati svojo čast. Oba sta bila postavljena pred puške in padla kot mučenca z vzklikom: Živela Španija! Živel Kristus Kralj!

JAPONSKI cesarski dom in katoličanstvo. — Znani japonski admiral — katoličan Yamamoto je nekemu časnikarju izjavil, da je japonski cesarski hiši katoličanstvo simpatično. Kot dokaz navaja sledeča dejstva: Neka dvorna dama je postala katoličanka, a radi tega ni zgubila svoje častne službe. Ko je pred nekaj leti hčerka dvornega maršala grofa Ohahimati isto storila in pozneje vstopila v tokijski karmel, v ka-

terem je že 10 Japonk, njen oče radi tega pri cesarju ni padel v nemilost. Admiral Yamamoto sam je že 15 let katoličan, a še vedno aktiven pomorski častnik, kateremu je cesar še posebno naklonjen.

KATOLIŠKI zavezniki komunizma. — Da imajo komunisti tudi med katoličani svoje zaveznike, je znana in dognana stvar. Kateri so, nam je kanadski škof Msg. Decelles v svojem pastirskem pismu razložil. Med komunistične zaveznike prišteva: 1. One katoličane po imenu, katerih življenje je vse prej kot katoliško, ki pa kljub temu, da imajo pred svojim pragom dosti pometati, pridno sučjo metlo pred tujim pragom. Papeža, škofo in duhovnike vse oslinijo in prekritizirajo. 2. Oni, ki z Bogom kar moč nakratko opravijo, vse njih ostalo stremljenje je pa posvečeno lagodnosti in udobnosti tega življenja. 3. Oni ubogi, ponižani, razžaljeni in socialno brezpravni, ki v svojem obupu vsakemu nasedejo, ki jim kake gradove v oblakih zida. Med temi katoličani imajo komunistični agitatorji posebno bogato žetev in dobre apostole komunizma.

KOT pri zadnji večerji. — Tudi v rdeči Španiji še mašujejo. Seveda ne tako kot v nacionalistični, po cerkvah in po vseh predpisanih obredih. To bi pomenilo: svojo svobodo, če ne svoje življenje naprodaj nesti. V kakem zasebnem stanovanju se zdaj tu zdaj tam zbere večja ali manjša družba k prijateljski gostiji. Vsak ima pred seboj svoj kos kruha in kozarec vina. Ko bi kaki rdeči špijoni izpazili, da se tam nekaj godi, in udrli notri, bi morali z dolgimi nosovi oditi. Ko je vse varno, sami pošteni zanesljivi obrazi naokrog, eden gostov v svoji navadni obleki vstane, vzame kruh in svoj kozarec vina, ju dvigne k darovanju, kmalu nato posveti in zopet hitro za tem zavžije, nato pa še navzoče pod podobo kruha obhaja. To ni samo spomin na sv. mašo, je prava sv. maša, ker dotični je duhovnik in ima pravico tako nakratko maševati. Res, kakor pri zadnji večerji.

PREGLEDALI so jih. — Mednarodna zveza strokovnih organizacij je imela v drugi polovici maja svojo konvencijo v glavnem mestu Norveške, Oslo, prej Kristjanija. Poleg mnoge drugega je bil delegatom predložen tudi spre-

jem 22 milijonov organiziranega ruskega delavstva v zvezo. Predlog so seveda podpirale: Francija z dvema delegatoma ter Mehika in rdeča španska. A večina ga je zavrgla. Nedavna Stalinova izjava, da je zmaga socializma le mogoča, če bo svetovni proletarijat tvoril skupno fronto, jim je odprla oči. On je svoje organizirano delavstvo zato hotel povezati z mednarodno zvezo strokovnih organizacij, da bi prišel na svoj račun, do zmagovite svetovne rdeče revolucije pod vodstvom boljševiške Rusije. V to suženjstvo pa voditelji svetovnega delavstva niso hoteli pognati.

KDO ni hotel? — Hitler začasa svojega rimskega obiska ni bil pri papežu. Italijansko ljudstvo mu je to zamerilo. Njegovi Evviva mu niso prišli iz srca. Vprašanje pa je: Kdo ni hotel? Ali Hitler ni hotel obiskati papeža, ali ga papež ni hotel sprejeti? Svet je pod vtisom, da Hitler ni hotel videti papeža. A iz nemških cerkvenih krogov se čuje, da je bilo narobe. Hitler je prej tipal, kako bi se mogel sestati s papežem. A papež je stavil dva pogoja za sprejem Hitlerja. Ta dva sta bila: Obnovitev katoliških šol v Nemčiji in pa vladanje Avstrije v smislu ž njo sklenjenega konkordata. Ker pa Hitler na ta dva pogoja ni hotel pristati, je papež odklonil sestanek ž njim.

„BLAŽENA nedoslednost“. — S temi Colebridge-jivimi besedami se lahko označi to, kar se je pred kratkim zgodilo v trapistovskem samostanu sv. Norberta v Winnipeg, Man. Štirideset protestantskih ministrov raznih sekt se je zaprlo v ta samostan, da delajo tridnevne duhovne vaje. Patri in bratje so jih sprejeli in jih gostili kot svoje verske brate. Duhovno prenovljeni in s čisto drugačnimi nazori, so se ti ministri vrnili na svoje postojanke. „Blažena nedoslednost“ je v tem, da so šli h katoliškemu redovniku iskat duhovne obnove, katerim so načelno nasprotni. Srce ima pač svojo logiko, ki je z umsko često v sporu. Seveda bi tega spora ne smelo biti, ker um in srce sta vendar brata. Morda bodo dotični in drugi protestantski ministri tudi do tega spoznanja še prišli, zlasti če bodo večkrat duhovne vaje delali.

NJIH up je šel po vodi. — Avstrijski katoličani, s svojimi škofi na čelu, so upali, da bo

Hitler svojo domala katoliško domovino drugače vladal kot izvečine protestantsko Nemčijo. Kot smo prve dni okupacije čuli, je to tudi obljubil. Odtod tisto navdušenje, s katerim so ga Avstrijci v nekdanji cesarski prestolici pozdravili. A danes že lahko pojejo: Naš up je šel po vodi! . . . Hitler ima za Avstrijo prav isto kopito kot za rajh. Na to kopito Avstrijce prav pridno nateguje. Katoliške organizacije je razpustil. Po katoliških šolah otroci ne smejo več pozdravljati: Hvaljen Jezus, ampak: Heil Hitler! Tudi njegove „rjave sestre“ so že v Avstriji, ki naj polagoma spodrinejo katoliške sestre iz karitativnih zavodov. Njih pionirka je neka Lina Hubert, politična izgnanka iz Avstrije. Kardinalu Innitzerju, ki je vendar toliko lojalnost pokazal, da mu je ostali katoliški svet zameril, je bilo prepovedano povesti 30.000 vernikov na evharistični kongres v Budapešto. Odpadi od kat. cerkve se vsled pritiska strahotno množe. In še toliko drugega priča, da je bil optimizem avstrijskih katoličanov preuranjen. Gotovo jim je žal, da niso posnemali čehoslovaške. Morda bi bili na prvi odločni odpor le našli kaj prijateljev, ki bi jih bili rešili nazijskega žrela, če jih je že Mussolini izdal.

NAMEN posvečuje sredstva. — Tega načela se je menda držal policaj J. McCauley tam nekje v državi Washington, ko se je preoblekel v duhovnika, da si pridobi zaupanje neke Mrs. Eleanor Smith in ji izvabi priznanje nekega starega greha. Obdolžena je bila sokrivde umora Evgena Bassetta, kar je pa odločno tajila. V katoliškega duhovnika preoblečen policaj je silil vanjo, naj se spravi s svojim Stvarnikom, ker ima že 73 let. Žena se je res dala prevariti in je podala oblasti pismeno izjavo, da je morilec njen sin. Policaj je svoje dosegel in bil morda za to zvižajo še povišan. A katoliški škof v Seattle, Wash. je javno pribil, da je ta zloraba nizkoten zločin.

BAZILIKA Božjega groba zaprta. — Cvetni petek je vrhovna politična oblast zaprla cerkev Božjega groba v Jeruzalemu. To radi varnosti svetišča samega in ljudi. Sicer je ta odredba katoličane in kristjane sploh, posebno še številne romarje, ki so se že veselili ganljivih slovesnosti velikega tedna, neprijetno zadela. Toda oblast ni imela pri tem nikakih postranskih namenov. Bala se je katastrofe, ker je

bazilika v slabem stanju in nujno potrebna temeljite poprave in prezidave, ki je že v načrtu. Obredi velikega tedna so se kljub temu lahko vršili v njej, a le ob navzočnosti duhovščine. Tudi zunanji romarji so si jo lahko ogledali in opravili v njej svojo pobožnost, a samo v majhnih gručah po deset naenkrat.

BARBARIZEM brez primere. — V španskem Bilbau, še vsem v dobrem spominu, je izšla knjiga v obsegu 300 strani, ki z dokumenti dokazuje barbarstvo rdečih. Naj navedem iz nje le eden posebno značilen slučaj. V kraju Oropesa je bilo brutalno umorjenih 24 oseb, med njimi tudi trije krajevni duhovniki. Najstarejši med njimi, Rev. Restitut Mediers je bil smrtno bolan. Ure so mu bile že štete. Prav tisti dan, bilo je 5. avg., ko se je ta pokolj izvršil, je prejel sv. poslednje olje. Ko je rdeča drhal hrumela proti župnišču, je postrežnica zaprla in zaklenila vrata. S puškinimi kopiti so jih hoteli razbiti. Toda župnik je zaklical postrežnici: "Odpri jim! Saj mi ne morejo drugega storiti kot to kar Bog hoče. Njegova volja naj se zgodi! Če treba, rad darujem svoje življenje za Boga in župljane!" Takoj ko so vdrli notri, so začeli kot ponoreli vsevprek razbijati, karkoli so svetega videli. Nato so bolnika v spodnji obleki brez nogavic potegnili iz postelje ter ga vlekli v avto. Potem so se uvrstili kot v mrtvaški sprevod ter med norčevanjem iz cerkvenih mrtvaških obredov, preklinjanjem in klafanjem, odpeljali "mrliča" v bližnji gozd. Tam so ga izvlekli iz avta in ga postavili pred puške. Ker je bil preslab, da bi mogel stati, so ga podprli s hrastovimi vejami in ustrelili.

DIPLOMATI na duhovnih vajah. — Diplomatski zbor, akreditiran pri nizozemski vladi, je imel tudi letos svoje lastne tridnevne duhovne vaje. Vodil jih je bivši francoski vojni kurat jezuit P. De Vauplane. Pod častnim predstvom tamkajšnega apostolskega nuncija obstoji posebni odbor, ki bo poslej vsako leto za to poskrbel. Ko bi se kaj takega tudi drugod vpeljalo, bi ti skrivnostni možakarji gotovo malo drugačne karte igrali, kot jih navadno. Sicer so oni le izvršilni organi svojih vlad, a kljub temu lahko veliko dobrega store, pa seveda tudi veliko slabega. Kaj vse se je že pod zajamčeno jim diplomatsko tajnostjo spletlo in skuhalo, ve-

do le dotični in Bog. Ko bi bili diplomatje pred svetovno vojsko šli na duhovne vaje, bi nam bila bržkone prihranjena.

JUNAŠKA žrtev ljubezni. — Ob robu atlaške puščave v Maroku je umrl francoski frančiškan P. Poisonier. L. 1923 je, takrat še svetni športnik, prepotoval Maroko. Na lastne oči je gledal vso telesno in dušno bedo tamkajšnega prebivalstva. Globoko ga je ganila. Začel je misliti, kako bi ji odpomogel. Vrnivši se v domovino je sklenil, da hoče svoje preostalo življenje tem bednim posvetiti. Vstopil je v frančiškanski red, ki deluje v misijonu francoskega Maroka. Posvečen v duhovnika je odšel v ta misijon. Zaprošil je, da bi smel med najbolj zapuščene sinove atlaške puščave. Dovolili so mu. Ob njenem robu si je uredil puščavo Tarzent imnovano. Tu je živel samo Bogu in zapuščenim sinovom pustinje. Na muli je jezdil po svojem prostranem misijonskem polju in izvrševal dela krščanskega duhovnega in telesnega usmiljnja. Na teh apostolskih potih je tudi njega zgrabil razsajajoči tifus. A ker ni mislil nase, ampak samo na druge, se je nekega dne zgrudil. Spravili so ga v bolnišnico v Marakešu, a je bil že preveč oslavljen, da bi go mogli rešiti. Umrl je kot junaška žrtev ljubezni do bližnjega. Osem let je žrtvoval za te uboge.

KATOLIŠKO maščevanje. — Očividec poroča iz Francove Španije: Zlepa ne bom pozabil, česar sem bil priča v otroških zavodih, ki jih oskrbujejo "Auxilio social — Socialna pomoč", dekliski oddelek mladinskega katoliškega pokreta "falanksistov". Mati ne more bolj ljubeče negovati svojih otrok, kot ta idealna in požrtvovalna dekleta negujejo tuje otroke — sirote. In koliko je danes v Španiji takih, ki nimajo očeta in morda tudi matere ne, na obeh straneh bojujočih se strank. "Socialna pomoč" v tem oziru ne pozna nobenga razločka. Sirota je sirota, naj so bili starši taki ali taki. V enem teh zavetišč sem našel 100 sirot. Med njimi je bilo 80 otrok Francovih sovražnikov. A te matere ljubezni jim niso bile mačehe, češ, vi niste naši, bodite zadovoljni z manjšimi in slabšimi porcijoni, še teh ne zaslužite! Vsi so bili enako lepo oblečeni, vsem so servirale enake porcije in take, da bi ga jaz težko pospravil. K vsem se z enako materinsko ljubeznijo sklanjajo. Da, to

je katoliško maščevanje, globoko iz evangelija zajeto.

RAZVESELJIV razvoj. — V drugih civiliziranih deželah je navadno tako, da je inteligenca na splošno versko mlačna in veri sovražna, preprosto ljudstvo pa v splošnem verno. V Franciji se pa zdi, da je narobe. Podeželsko še verno ljudstvo je mnogokje v manjšini, mestoma v veliki manjšini. Kljub zelo razgibanemu versko-preporodnemu apostolatu kar ni mogoče ustaviti toka ljudskega razkristjanjenja. Nasprotno pa se inteligenca vedno bolj obrača nazaj k veri. Pred 25 leti so jo skušali s skupnimi velikonočnimi sv. obhajili nazaj pridobiti. Med visokošolci-tehniki je ta misel našla največ odmeva. Vendar je bil začetek razmeroma le skromen. Toda leto za letom je njih število naraščalo. Zadnjo veliko noč je bilo po vsej deželi 80 takih skupnih obhajil za tehnike in druge visokošolce. Vseh skupaj je 47.000 mladih inteligentov pristopilo k sv. obhajilu. Ako bodo v tej verski vnemi vztrajali, se bodo vsako leto tisoči apostolov raztočili med narod in ga s svojim zgledom in vplivom polagoma zopet privedli v naročje vere in cerkve.

KAJ pa španski tretjeredniki? — O teh smo v teh črnih dneh, ki jih španija doživlja, še malo ali nič slišali. So se mar pozaprli v svoja stanovanja in tam trepetajo in molijo, da bi bilo tega križevega pota kmalu konec? Gotovo molijo v ta namen. In že to je veliko. Ni pa vse. Izvršujejo še drug socialni apostolat. Neki španski frančiškan iz Barcelone poroča o njih, da se kažejo prave junake ljubezni. Obiskujejo jetnike in jim nosijo, česar najbolj potrebujejo. Sprejemajo duhovnike, redovnike in redovnice pod svojo streho in delijo ž njimi, kar imajo. Nevarna reč je to, a se ne boje. Neka tretjerednica, preprosta šivilja, jih je kar osem sprejela na stanovanje in hrano. Eden med njimi je bil celo težko bolan. Dva sta hotela iti dalje, češ, da jo nočeta izpostavljamu nevarnosti. Junaška hči sv. Frančiška pa jima je dejala: "Le ostanita, kajti preden bodo vaju zgrabili, bodo zgrabili mene!"

FRANCOZI slave Devico Orleansko. — Nekdaj kot čarovnica sežgana Ivana D'Arc, imenovana Devica Orleanska, je danes sv. Ivana D'

Arc in francoska narodna patrona. Zadnja leta se vrše velika narodna romanja v Domremy, kjer je bila rojena, in v Rouen, kjer je bila sežgana in prah njenega srca vržen v reko Seno. Lani se je tega romanja udeležilo, med drugimi odličniki, 20 senatorjev in 20.000 ljudstva. Letos pa še več. Od 1.—25. maja so trajale razne slikovite in pomenljive slavnosti. Med drugim so "stezosledci" prižgali v Domremy bakljo, ki so jo nato kot tekači nesli v Rouen. Tam so prižgali ž njo mogočno svečo, ki bo celo leto gorela. Nato so gorečo bakljo vrgli v reko Seno, tam kjer je bil prah Ivaninega srca stresen vanjo.

APOSTOLSKA unija. — V angleški škofiji Shrewsbury je stopila v življenje nova "apostolska unija". Njeni člani se obvežejo, da bodo kot molitvena armada šli v boj za tisto ogroženo ali padlo dušo, ki jim jo bo vodstvo unije priporočilo. Nedvomno lep in uspešen apostolat. Tisočev prosečih rok za eno samo kolebajočo ali že padlo in odpadlo dušo, Bog ne bo prezrl. In koliko je takih duš. Koliko tudi takih, ki s svojim političnim, socialnim in moralnim vplivom ogrožajo tisoče, če ne milijone drugih duš in jih skušajo potegniti s seboj v svoje kalne vode. Osredotočiti tisoče strelie molitve na take duše, je bogoljubno delo prve vrste. Molitev je naše najmočnejše orožje.

NOVI jugoslovanski nuncij. — Jugoslavija je dobila novega apostolskega nuncija. Je to dosedanji nuncij v južnoameriški republiki Chile, nadškof Hektor Felici. V Jugoslaviji ni novinec. Svoj čas je bil par let tajnik prejšnjega nuncija, sedanjega kardinala Hermenegilda Pellegrinettija. Razmere so mu tedaj že znane in tudi srbo-hrvatski jezik. Mi bi le želeli, da bi se mu posrečilo tako urediti razmerje države do katoliške cerkve, da bi njena usoda ne bila odvisna od vsakokratne vlade, ki se v Jugoslaviji običajno hitro menjajo. Ker katoličani predstavljamo poleg pravoslavnih najmočnejšo versko-pravno edinico v državi, smo do tega nedvomno upravičeni. To vlada sama uvideva in priznava. Čim prej uvidijo in priznajo tudi pravoslavni, tem boljše za državo.

KLIN s klinom. — Komunisti vsepovsod skušajo organizirano katoliško mladino vpreči v svoj voz, češ: ona nas še ne pozna, jo bo s ka-

kimi blestečimi frazami in navidez idealnimi programi lažje vjeti na limanice. Toda njeni voditelji, ki te lisjake dobro poznajo, jo pridno opozarjajo na te limanice in jih svare pred njimi. Do zdaj so komunisti še povsod dolge nosove odnesli. Pač pa voditelji mladine priporočajo, naj si osvoji prebrisano zamišljeno in zelo uspešno propagandno metodo komunistov, takozvano snovanje celic. Obstoja v tem, da vsak najmanj dva druga skuša pridobiti za svoje vzore. Tako je birminghamski nadškof mladino svojega področja pozval, naj po uradih in tovarnah, kjer je zaposlena, pridno snuje katoliške celice. Na masne parade komunistov pa naj odgovarja s skupnimi sv. obhajili. Prošlo velikonoč je imela njegova mladina prvo tako protestno skupno sv. obhajilo.

TEMNA napoved. — Nič kaj razveseljivo ni, kar je te dni napovedal Very Rev. Harold A. Gaudin, S. J., prezident Loyola vseučilišča. Dejal je, da moramo biti ameriški katoličani v teku 3—5 pripravljeni na hujše preizkušnje, kot jih je katoliška cerkev v Ameriki kdaj doživela. Ti dnevi se naglo bližajo. Če jih hočemo ob 11. uri še odvrniti, ako je sploh mogoče, moramo posnemati prve kristjane. Vsak izmed nas mora postati apostol z besedo, življenjem in vsem, kar je. Le na ta način bomo sodobno pogansko družbo zopet pokristjanili in v zadnjem trenutku odvrnili šibo božjo, ki je že dvignjena k udaru.

MARIJINE legije se množe. — Sedemnajst let je, kar je bila v Dublinu na Irskem organizirana prva Marijina legija, obstoječa iz nekaj preprostih služkinj. Deset let pozneje (1931) je bila ustanovljena prva legija v Zedinjenih državah Sev. Amerike. In sicer v neki rudarski naselbini New Mexike. Danes je v naši Ameriki že 500 Marijinih legij v 50 škofijah. Marijine legionarke so prav za prav samostojni odsek dekliske Marijine družbe. Med tem ko je glavni namen Marijine družbe samoposvečenje po Marijinem vzoru, so si Marijine legije privzele poleg tega še socialni apostolat in sicer pred vsem duhovna dela krščanskega usmiljenja.

ŠKOF se brati s sovjeti.—Kako daleč je z ameriškim protestantizmom že prišlo, priča dej-

stvo, da so se celo njih škofi že začeli bratiti s sovjeti, ne da bi se njih ovčice kaj pohujševale nad tem. Nedavno so imeli "Severno-ameriški prijatelji španske demokracije", to je komunističnih levičarjev, v New Yorku svoj dan. Kakih 20.000 se jih je v tamkajšnjem Madison Square Garden zbralo. Med njimi je bil tudi metodistovski škof Francis J. McConnell in sicer kot soklicatelj. Ko je premier španske levičarske vlade Juan Negrin po transatlantskem telefonu pozdravil zborovalce, je vse navdušeno zapelo himno komunistične internacionale. Metodistovski škof je z ostalimi prominentnimi gosti takoj vstal in spoštljivo poslušal komunistično himno. Pri papeški bi bil nedvomno ostentativno obse del kot prikovan.

AMERIŠKI narodni madež št. 2. — Ameriški narodni madež št. 1 je linčanje. Dolgo ga že pere, a ga še ni izprala. Med tem je dobila že drugega. In ta je ugrabljanje. Komaj se eno ugrabljenje malo pozabi, že drugo pretrese našo in svetovno javnost. Zadnje je bilo ono malega, petletnega Jimmija Casha v Floridi, katerega so našli mrtvega, dasi je bila izplačana zahtevana vsota \$10.000. To so domala nazaj dobili, ne pa žive žrtve. Tudi krivca so hitro dobili v roke. Je to komaj 22 letni Franklin Pierce McCall, sin nekega protestantskega ministra, po poklicu voznik tovornega avtomobila. Za izsleditev zločinca in žrtve je država nakazala \$50.000. Istočasno je votirala \$150.000 za izsleditev sličnih nadaljnjih zločincev. Pač ve, da to ni bil zadnji slučaj te vrste. Tudi določena smrtna kazen zločincev ne ostraši. Odkupnina, dasi je njeno uživanje tako negotovo, ima večjo moč. Bi bilo res najuspešnejše sredstvo proti temu madežu: Nikake odkupnine! Kitajski katoličani so se poslužili tega sredstva. Od tistega časa je ugrabljanje misijonarjev od strani banditov domala prenehalo.

ZVITI pa so, zviti! — Ko so neznani španski letalci bombardirali francosko obmejno mesto Cerbere, je levičarski vladi prijazen svet zagнал velik halo, kaki barbari so nacionalisti. Kajti njim je bilo takoj gotovo, da so bili to Francovi letalci. Baje so bili aeroplani v resnici kot taki prepoznani. Toda nacionalisti so to odločno zanikali. No, to končno še ni nikak pravomočen dokaz. Vsaka bojujoča se stranka kolikor more zanikuje in odklanja take usodne

vojne grehe. Šele polagoma se je začelo jasni-
ti, da so bili dotični aeroplani levičarski, a v na-
cionalistični uniformi. Levičarji, ki jim zelo
trda prede, so z bombardiranjem imenovanega
mesta hoteli Francijo izzvati, da bi jim z večjo
vojno silo odkrito prišla na pomoč. To bi imelo
seveda nedogledne svetovne posledice. Vendar
se jim zvijača ni posrečila in svojega namena ni-
so dosegli.

BUSINESS s svetimi rečmi. — Krščeni in nekr-
ščeni judovski biznesmeni vsako priliko in
okolščino porabijo, da pridejo do svojega. Ob
mehiških homatijah je njena patrona Marija
Guadalupska tudi tostran Rio Grande bolj zna-
na postala. Kmalu so se pojavili na trgu škro-
pilniki za blagoslovljeno vodo z njeno podobo.
No, to bi ne bilo še nič hudega, dasi je dotičnim
prodajalcem šlo samo za biznes, ne pa za pobož-
nost. A nekdo izmed njih je šel še dalje. Po-
stavil je na trg žganjarske steklenice s podobo
Marije Guadalupske. To pa je seveda obžalo-
vanja vredna profanacija. Največji optimist in
katoliški mevžar ne bo menda dejal, da bo to
kakega "šnopsarja" spreobrnilo. Zato je Rev. D.
Lord, S. J., naš narodni vodja Marijinih družb,
proti tej profanaciji energično protestiral in po-
zval katoliške kroge, naj svoje svetinje bolje ču-
vajo pred takim in sličnim oskrunjenjem. Upra-
vičeno! Kdaj se bomo vendar katoličani zdra-
mili, da s takim bogopozabnim in bogoskrunskim
svetom za nas ni in ne sme biti kompromisa.

ŽIVELI posnemalci! — Naš chicaški pomožni
škof Most Rev. B. Shiel, apostolski mož, je v
svoji župniji sv. Andreja organiziral salunarje,
da so sklenili v svojih točilnicah mladoletnim
obojega spola odrekati vsako alkoholno pijačo.
Istotako so sklenili, da bodo odpravili v svojih
salunih tiste skrivne sobe v ozadju, ki so prave
beznice pijanosti in nemoralnosti. Sploh so da-
li častno besedo, da bodo iz pivskih lokalov od-
stranili vse, kar bi karkoli žalilo čut spodobno-
sti. Zaenkrat se jih je 20 priglasilo za to orga-
nizacijo. Vsak mesec se bodo shajali k sejам,
da pretresajo, kako bi se salunarsko zlo zlasti
glede mladine odpravilo. Saluni so bili pred
prohibicijo in so po prohibiciji prave pohujše-
valnice. Potem naj bo pa narod moralno zdrav.
Posnemovalci teh salunarjev naj žive!

STRELI v prazno. — Tako je dober poznav-
lec ruskih razmer v švicarski "Nationalzei-
tung" označil boljševiški boj proti veri. Dosta-
viti moramo, da dotični časnikarski izvdenec ni
nikak cerkvenjak. Se je že sam večkrat obreg-
nil ob vero in Cerkev. A ima preveč dokazov
za svojo zgorajšnjo trditev. Med drugim nava-
ja, da po ugotovitvi sovjetskega tiska samega v
Ukrajini, kjer je bilo nedavno še poldrug mili-
jon organiziranih brezbožnikov, danes ni niti
ene brezbožne celice več. V tovarni za trak-
torje v Zarizinu so mnogi delavci za veliko noč
dali vse svoje otroke krstiti, ne samo novorojene,
ampak tudi one, ki so bili že v starosti od 1—12
let, a so ostali doslej brez krsta. Sam vodilni
moskovski list "Izvestia" priznava, da se mase
naroda vračajo k veri, in priporoča borbenim
brezbožnikom, naj spremene prenasilno taktiko
proti veri in vernim, ker z njo nič ne dosežejo.

ZAHVALJEN, O GOSPOD!

P. Evstahij

Zahvaljen bodi, o Gospod! —
Ti meni dal si skrbnega očeta,
ljubeče mislil zmeraj je na leta
sinov in pa hčera,
na našega življenja pot . . .

Zahvaljen bodi, o Gospod!
Ti meni dal si mater, tebi vdano,
molila, delala je neprestano,
sinov in pa hčera
je blagor vodil njeno pot — —

Gospod, zahvaljen za oba!
Obema, prosimo, v raju daj plačilo
in z njima vred naj te časti število
sinov in pa hčera
in spev hvaležnega srca!

PROŠNJA ZA SLOVENSKI ROD

P. Evstahij O.F.M.

Stori, o Gospod,
da slovenski rod
v bojih vseh obstane!
Ti zaceli rane,
od krivic zadane,
vodi našo pot!

O MATEVŽEVIH MAŠINAH

Johana Troya, Berkeley, Calif.

PISALA bom, zares bom, potem pa priobčite kaj ali pa nič. Jaz sem omožena že štirideset let in mislim, da boljšega moža ni na celem svetu kakor je moj. Pa tudi boljšega očeta ne. Pri vsem tem pa lahko rečem, da poznam moške skozi in skozi kakor poznam počen groš.

Saj pravim in še rečem. Tisti nesrečni Matevž iz Clevelanda! Piše, da ni mislil nikogar žaliti. No, saj tudi mene ni, zakaj dolgo se že nisem tako nasmejala kot ob branju o njegovih mašinah. Jedernat je njegov spis in naš list potrebuje kaj takega. Saj se je bralo, kakor bi kdo v mravljišče dregnil.

Vseeno, dragi neznani Matevž, dobil boš z obrestmi, kar si posodil, pa naj komu prav pride ali pa ne. Ta Matevž se zaveda, da večina žensk rada bere njegove spise. Pa nekoliko preveč hvale se je nalezal od lanskega leta sem. Ampak tega je sedaj konec, ker je v zadnjem spisu tako zmrevaril uboge ženske in udrihal po njih, da je že pregrdo. Jaz mu bom tukaj napisala nekaj reči, pa naj skuša nanje odgovoriti, če si upa.

Matevž, ali si že kdaj videl gospodinjo, da jo je bilo treba s škrbcem iz postelje vleči? O, jaz sem pa že videla, da je morala žena moža tako spravljati na noge. Do zadnje minute se ni zganil, čeprav ga zajterk že čaka na mizi. Žena kriči: Matevž, Matevž — in še desetkrat: Matevž! Uboga žena pogleduje na uro in postaja nervozna, saj bo nesrečni človek res prepopen za odhod na delo. In ko se nazadnje vendar nekam skida, ostane nervoznost ženi skozi ves dan. Ali se mu ne bo kaj zgodilo? Ali bo prišel od dela naravnost domov? In ko se je spet odpravil iz hiše, prijatelje obiskat seveda, ali bo znal sploh še domov? Ali ga ne bo mašina povozila, ali ne leži morda že v kakem špitalu ves polomljen in strt?

Potem pa prikolovrati domov do vrha nabunkan, kaj bo žena naredila? Vse mu znese skupaj, samo da ne bi pričel rogoviliti. Kak drug Matevž je pa siten in tečen, da mu menda ves svet na glavi stoji. Kam je zginil denar, ki je imel biti samo za hišne potrebe? Razume se, da ga je samo žena potrosila, on se ga še pri-taknil ni. Pa če ni pri vsakem obedu pol vola

na mizi, je vse skupaj zanič. Pol vola na mizi, denar pa nedotaknjen v škatlji, tako mora biti in nič drugače.

Ti žena se pa muči in beli glavo, da bi nje-mu ustregla, saj mu ne boš. Lahko začneš kar po luftu letati od samih skrbi in tuhtanja, nazadnje si le vsega ti sama kriva. Če se pa zgodi, da te napade kakšna bolezen, bo tvoj ljubi možak prvi zgubil glavo. Kaj, ali je to dovoljeno, da si ženska upa biti bolna? Nikakor ne, ženska bi morala venomer "ronati" kakor mašina, drugače je zanič in ne velja počenega groša.

Pridejo volitve in ženska se posluži volilne pravice. O, nesreča taka! Ženska, ta ti pa spada na volišče! Ni čudno, da je v deželi vse narobe. Moški vedno ravno pravega človeka izvolijo za vsak urad. O, da bi ne smele ženske voliti, potem bi bilo še kaj upanja za ta puklasti svet!

Tako in podobno vero imajo razni Matevži od New Yorka do San Francisca. Videti je, da je Matevž iz Clevelanda predsednik vseh teh Matevžev, od številke dve noter do številke devetstodevetindevetdeset. Saj bi lahko še mnogo takega povedala, kako razni Matevži sodijo o nas ženskah, pa naj bo dosti. Saj tako vem, da se ne bo nič prijelo. Tako je pač in tako ostane, da smo ženske za en odveč na svetu in v samo napotje moškim, dokler nas ne pokrije črna zemlja. Ko se pa enkrat to zgodi, potem pa začno Matevži piskati na drugačne orgeljce in ženejo zmerom eno: Ni je bilo boljše stvari na svetu od moje rajnce . . .

Zdaj bom pa še eno storijo napisala, ki ima naslov: Matevž v starih časih.

Enkrat je bil Matevž, ki je zavidal ženo, češ da vsako jutro doma ostane. On je moral z delavci na polje in to ga je grizlo. Zakaj ne bi kdaj on namesto žene doma ostal, saj on bi vse tisto njeno delo bolje in hitreje postoril. Nekega dne sta res menjala z ženo in je šla ona z delavci, on je pa doma ostal. Preden je žena odšla, mu je naročila, naj mleko zmete, močnik skuha, svinje nahrani in jim nastelje.

Možiček je postavil smetilnico na stopnice in začel mesti mleko. Šel je tudi svinje hraniti in jim nastlat, enako kuhat močnik. Vse je šlo lepo od rok in delo je teklo brez ovire. Zdaj si bo ja smel privoščiti kupico vina . . .

Stopi v klet in si natoči kapljico. Sredi zaslužnega uživanja ga prebudi strašen — štr-

bunk. Kaj se je zgodilo? Smetilnica se vali po stopnicah, kako vendar to? Nič posebnega, Matevž je bil pozabil zapreti svinjak in tako so šle nobel gospodične nekoliko na špacir. Dosegle so smetilnico z mlekom in jo prekucnile. Seveda se Matevž zgane in hiti preganjat nepoklicane goste. Udriha in udriha, pa mu začne nekaj čudnega siliti v nos. Tak smrad, da ga ne more prenesti. Kaj je vendar to? Nič takega, Matevž, samo močnik se je prismodil in taka reč vedno nekoliko neprijetno diši. To bo že minilo. Zdaj so svinje zopet zunaj, močnik je seveda zgubljen, le kaj bo s smetilnico pod stopnicami? Ampak kaj je v Matevževi roki? Nič drugega ko tista reč, ki je udrihal z njo po svinjah. Razume se, da je pač rabil, kar je bilo takrat ravno, v roki. Kdo bi mu zameril, če je bil čep od soda najbližji? Toda čep bo treba dejati nazaj, potem se bo videlo, kako bo s smetilnico. Matevž teče v klet, pa vino je teklo hitreje in ga ni bilo kapljice več v sodu. Nerodna in nepraktična reč!

Tedaj je prišla žena in hotela imeti močnik. Sirota se je nadelala in je bila kajpada lačna. Ljuba žena, močnik se mi je malo prismodil, ne boš ga mogla jesti. Nič za to, boš pa drugič bolj naredil. Mi pa kar malo mleka prinesi. Oh, mleko so mi pa svinje popile, prav nič manire te nečedne stvari ne poznajo. No, svinj ne boš na kaj boljšega navadil, upam pa, da se boš počasi ti njihovim maniram privadil in boš svinjak pazljivo zapiral. Bom vse to potrpekla, ker si šele danes svojo službo nastopil. Pa stopi vsaj v klet in mi kupico vina prinesi, saj si lahko misliš, kako sem potrebna.

Matevž je stal kot v tla zakopan. Kaj naj reče, kako naj pove? Da bo te storije konec, naj samo to še pristavim, da sta precej spet vsak svojo prejšnjo službo nazaj dobila.

Tako se je godilo Matevžu v starih časih, ko se je v ženske reči vtikal. Kako se mu bo godilo pa v sedanjih časih, naj pa sam na tihem ali pa na glas preštudira.

ZAHVALA

Prisrčno se zahvalim božjemu Srcu in nebečki Materi za uslišanje mojih molitev v hudi bolezn, ki je bila prišla v našo družino. Zatekla sem se k molitvi in ni bilo zastoj.

Ana Kameen.

DAROVI

ZA LIST IN MARIJO POMAGAJ — Po -1: H. Kushlan, B. Moličnik, Vahcic, Mrs. Medved, K. Pristopec, F. Juns, A. Sluga, Mrs. Meglen. — Po -2: A. Kanieen. — Po \$3: Mrs. Kochevar, Mrs. Malmar. — Po \$5: J. Rezek, Neimenovana. — Po 50c: F. Fink, M. Terusek, H. Stutz, Naročnica. — \$5.23 Romarji na 4. julija.

LUCKE PRI MARIJI POMAGAJ — Po \$1: F. Russ, C. Bižal, M. Sodec, R. Koren, A. Jevnik. — Po \$1.50: M. Kos. — Po 50c: Mrs. Lautar, M. Kam, F. Stopar, M. Gombach, F. Bergant, J. Jelensich, F. Hren, F. Mikulič, M. Krasovec, A. Oratch, F. Perovek, Neimenovan, T. Kašič. — Po 10c: U. Barker.

APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA. — Po \$10: M. Zakrajšek, T. Dolinšek, M. Wodushek, P. Kočevan, A. Roic, S. Kočevan, F. March.

ZA ŠTUDENTE — Po \$1: Neimenovan. — Po 50c: K. Gersich, T. Fear.

SVETE MAŠE — Po 1: F. Habjan, F. Russ, M. Sivic, Martič, I. Maynik, Mrs. Lautar, J. Shiltz, A. Collins, B. Sedmak, F. Bergant, Mrs. Biziak, J. Logar, A. Mlakar, M. Keepec, Mrs. Panian, B. Sedmak, A. Plemel, R. Haidinjak, J. Skul, M. Sodec, T. Centa, M. Polaushek, K. Pristopec, M. Sivic, Mrs. Kočevan, M. Hraster, Mrs. Resman, Mr. Polz, V. Dobravic, M. Selak, A. Tomec, M. Kozjan, Mrs. Kostelec, M. Francel, Mrs. Glivar, Mrs. Godec. — Po 2: F. Fink, T. Terselich, C. Bižal, J. Slapničar, A. Zobec, B. Moličnik, F. Starman, Mrs. Schwab, Mrs. Jerman, M. Kos, A. Sluga, Pezdirtz, M. Hočevan, T. Kasič, M. Novlan, Mrs. Mihelič, Neimenovana, A. Zlogar. — Po 3: P. Gabriel. — Po 4: A. Wick, Neimenovan. — Po 10: K. Scheafell. — Po 12: K. Moderčin. — Po 30: M. Gerbec.

NOVIH NAROČNIKOV SO DOBILI:

Brat Antonin	2
Mary Kozjan, Pueblo, Colo.	5
Leo Anžiček, Kansas City	2
Mrs. Kaiser, Kansas City	1
George Pavlakovič, Denver, Colo.	1
Katarina Cesar, San Francisco, Calif.	2

SKUPAJ..... 13

TIMMINS, ONT. — Piše Lucija Ponikvar. — Pošiljam Vam v tem pismu \$4.00, ki sem jih dobila za prodane Koledarje za leto 1938. Tudi list Ave Maria dobivamo in se nekaterim zelo dopade. Nekateri imajo pa rajši drugačno branje in ne upoštevajo pisanja Vašega lista. Vsi ljudje menda ne bomo nikoli enih misli. Želim listu in Koledarju mnogo uspeha.

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

P. Bernard.

CLEVELAND, OHIO. — Piše Helena Somrak. — Ne morem, da ne bi zopet napisala nekaj malega za naš list Ave Marija. Pa ne zamerite moji skromni pisavi. Vsako delo mi gre skoraj bolj od rok kot pisanje. Omeniti moram, da sem z velikim veseljem in globokim užitkom brala spis Justine Paul. Res je tako kot ona piše. Pokojni vladika Jeglič zasluži, da začnemo takoj misliti na njegovo povišanje, ne šele čez kakih sto let. O, kaj je rajni nadškof vse storil za slovenski narod v svojem škofovskem poklicu! Tudi jaz se še prav dobro spominjam, kako so me škof Jeglič birmali in kako sem bila tudi pozneje še večkrat pri njihovi sveti maši. Vsak mora imeti najljubše spomine na tega gospoda, ki so bili skozi in skozi brez graje. Začnimo takoj sedaj ob prvi obletnici njihove smrti in jih prosimo v svojih molitvah, naj bodo naš priprošnjik pri Bogu. Hvala Justinu, da nam je tako izpodbuden članek napisala. Seveda moram omeniti tudi druge spise v zadnji številki tega lista, ki so drug za drugim vse pohvale vredni. Kako lepo se na primer bere spis P. Hugona: Sirota, ki ni sirota. Ali pa kar piše šolska sestra, da naj bi se vse družine posvetile presv. Srcu Jezusovemu. O, to je res nad vse potrebno. In zopet, kako Mat Tekavec navdušeno piše o delu društev Najsv. Imena pri naši fari v Euclidu in sploh pri slovenskih župnijah v Clevelandu. Čast listu in vsem, ki dopisujete. Le tako naprej, da nam ta list še dolgo ostane velika zakladnica dobre duševne hrane. Bog živi vse!

CHESTERTON, IND. — Piše Joseph Ray. — Prosim, da bi tudi nekaj mojih vrstic dejali v Kramljanje. Že dolgo mi je bilo na misli, da bi kaj napisal iz naših dveh majhnih naselbin Porter in Chesterton. V teh dveh krajih imam namreč jaz zastopništvo za ta list. Vseh skupaj nas je deset družin. Pet jih spada v Porter, pet pa v Chesterton. Naša župnijska cerkev je v Chestertonu in ima za patrona sv. Patricka. Pohvaliti moram javno naš list Ave Maria, ker je res toliko dobrega branja v njem. Tudi menda ni še prepozno, če omenim, kako zanimiv je Koledar za leto 1938. Toliko različnega in za-

nimivega branja je v njem, da je res veselje. Tod okoli ga vsak rad prebira in tudi vsak zelo pohvali. Tudi se vsem lepo zahvalim, ki ste od mene kupili Koledar. Zdaj nam že novega nanzanjajo v zadnji številki. Gotovo bo zopet zelo lep, zato se že sedaj priporočam vsem Slovencem v naših dveh naselbinah, da ga boste gotovo kupili. Zdaj pa lepo pozdravljam vse bralce in naročnike, posebno pa vse, ki se tam v Lemontu trudijo z listom in Koledarjem. Bog živi vse!

MARIBOR, JUGOSLAVIJA. — Piše Jože Zrimšek. — Že leta in leta prejemamo Vaš list Ave Maria, ki ga pošiljate naši kongregacijski knjižnici. Z velikim zanimanjem ga prebiramo. V njem zasledujemo življenje naših bratov po krvi in veri, ki ste bili odšli v tujino. Zraven tega je Vaša revija resnično nad vse lepa, prikupna in zanimiva. Vsakdo lahko najde v njej kaj koristnega. Čutimo dolžnost, da se podjetju Ave Maria prav iskreno zahvalimo za naklonjenost in voljnost, da nam revijo že toliko let redno pošiljate. Kličemo vam: Bog plačaj! Kličemo na Vaše delo obilnega blagoslova iz nebes. Bog živi!

CLEVELAND, OHIO. — Piše Mary Gombach. — Že dolgo se nisem nič oglasila v tem preljubljenem listu, čeprav mi mnogo časa ostaja. Pa je že tako, da nam prosti čas jemljejo neprestane skrbi, kaj bomo jedli, s čim se bomo oblačili in če morebiti ne bomo še tega zgubili, kar smo si s trudom prihranili. Toda naša duša,

**Vsak dan in na vsak način prihranite
denar, če kupujete pri**

TRIKRYL'S DEPT. STORE

2110-14 Cermak Road, Chicago, Ill.

Dobra trgovina v prijazni okolici.

Shranite naše "STAMPS". Z njimi si prihranite
denar pri vsakem nakupu.

kaj pa ž njo? Zelo kratko je naše življenje. Kaj je proti večnosti? Kapljica, nič. Pa vendar tako neradi na smrt mislimo. Vsak dan beremo, da je ta ali oni umrl. In marsikdo od tistih še ni bil tako zelo star ali stara. O ne, saj smo v šolo skupaj hodili. Ali ni to migljej tudi za nas? Ne vemo ne ure ne dneva . . . Dne 22. maja je v naši cerkvi sv. Kristine prejelo lepo število otrok prvo sveto obhajilo. Rev. Bombach so jim tako prisrčno in ljubeznivo govorili, da ni ostalo nobeno oko suho. Moje misli so pa romale nazaj v minule čase in me spominjale mojega lastnega prvega svetega obhajila. Naš tedanji župnik v Rodiku so za tisto priliko povabili iz Trsta mladega slovenskega duhovnika, ki je bil zelo dober pridigar. Ko smo glasno ponovili krstno obljubo, se je duhovnik obrnil k nam in rekel: Otroci! Ako bi bili tako nesrečni, da bi zatajili Jezusa in našo sveto vero, je bolje, da vsi takoj pri tej priči umrjete, ker ste brez greha in nedolžni. Dolga vrsta let je že od tega, toda teh besed ne bom nikdar pozabila. Vesela sem, da imam list Ave Maria, ki me zopet in zopet spominja besed onega duhovnika. Zato rečem, da brez lista Ave Maria ne bom mogla shajati, dokler bom živa. Bog živi Vas in vse čitatelje nabožnih listov!

SUNNYSIDE, UTAH. — Piše Ivan Režek. — Morebiti boste hoteli iz tega pisma natisniti par vrstic v Kramljanje. Saj veste, da sem jaz po eni strani velik siromak. Je že sedem let, odkar ne morem niti deset minut od hiše po svojih nogah. Noč in dan sem sam v hiši kakor puščavnik. Po drugi strani se pa počutim zelo srečnega in zadovoljnega. Imam namreč polno dokazov, da me ni zapustil dobri naš nebeški Oče, ki živi ptičice in sirotičice. Javno se moram zahvaliti božjemu Sreju za toliko milosti, ki mi jih neprestano naklanja. Ne samo na duši, tudi na telesu. Imel sem hudo rano na nogi, pa se je pričela dobro celiti. V duhovnem oziru mi je pa v veliko pomoč, da mi duhovnik od časa do časa prinese sveto obhajilo. Zadnjikrat je bil tu v spremstvu dveh častitih sester, ki so me potem še obiskale in obljubile na novo priti. Tako vidite, da mi je vseeno prav lepo in imam veliko tolažbe, čeprav sem tako na samoto priklenjen. Naj bo za vse čast Bogu in nebeški Materi. Molite zame vsi, ki to berete. Tudi jaz molim in darujem svoje križe za vas.

PRESTO, PA. — Piše Lena Ribič. — Obljubila sem Stričku, da bom v kratkem zopet pi-

sala. Pa bom zdaj napisala nekaj za Kramljanje, ker se imam nad enim človekom pritožiti. Pa bom poprej malo o vremenu povedala. Pri nas imamo nekaj dni prav vroče. Ob nedeljah imamo piknike, pa je skoraj vsako nedeljo dež. Kadar se največ ljudi nabere na pikniku, pa se vlije ploha. In to se godi tu v Pennsylvaniji, ko smo vendar še precej pridni ljudje. Kaj mora šele biti tam kje v Clevelandu, kjer živi oni poredni Matevž. Nam ženskam se je v zadnji številki pošteno zameril, ko nam tako slabo želi. Pravi, da bi rad tako dolgo živel, da bi ne bilo nobene pralne mašine več. Bom pa jaz nekaj povedala tistemu Matevžu. Poskusila sem neko službo. Naletela sem na tako hišo, kjer niso imeli "wash-mašine". Zato sem morala službo pustiti, ker nisem mogla toliko cunj na roko prati. Za tako delo sem še premlada. Povem naj, da sem morala ob enajstih ponoči iti prat. Tako sem ob službo samo zato, ker ni bilo pralnega stroja pri hiši. Upam, da bo Matevž sedaj nekoliko spremenil svoje mnenje o mašinah. Jaz bi bila prav vesela, če bo malo popravil. Pa saj menda sam ni tako hudo mislil. Pozdrave mu pošiljam vseeno. Drugič bom pa kaj drugega napisala. Vi pa popravite, ker sem še mlada in ne znam dobro slovensko pisati.

LEMONT, ILL. — Piše urednik. — Pišem Matevžu v Cleveland in vsem, ki vejo, da v Lemontu izdajamo vsako leto Ave Maria Koledar. Matevž, nič se ni podrlo po Vašem zadnjem dosaj boste sami brali v tej številki. Drugače pa pisu. Tu pa tam so majčkeno z glavo pomajale, svet še povsod pokonci stoji. Drugim pa povem, da mi je med tem Matevž poslal za Koledar zopet prav fleten spis o Braziliji. Zraven pa piše, da je radoveden, kako bo izpadlo glasovanje, ki sem ga zadnjič napovedal, če sme njegov spis v Koledar ali ne. No, ta reč je sedaj kar opravljena in nič glasovanja ne bo. Saj so mi "hude" in "nervozne" žene takoj poslale celo vrsto zahtev, da ne smem zavreči Matevževega spisa, če ga bo poslal. Res ga ne bom. Nekateri ljudje imajo srečo. Še zameriti se ne znajo. In tak srečen človek je Matevž iz Clevelanda. Čestitam mu. Oh, jaz se pa tako lahko in tako hitro zamerim . . . Škoda, da ne znam takih uganjati kot Matevž. Najrajši bi si ime spremenil, potem bi morebiti šlo. Pa zdaj je menda prepozno. Kvečemu, če bom kdaj za papeža izvoljen, bo to še mogoče. Še tisto minuto si bom naložil ime: Matevž I.